

ГЛАС НА ЕДИН, КОЙТО ВИКА

Джон Бивийър

На корицата:

Бог възстановява пророческото помазание, за да обърне сърцата на Своите хора към Себе Си. Но често служението на пророка се свежда само до предсказване на бъдещето чрез слово на знание, вместо заявяване истинското състояние на църквата. Мнозина преситени от повърхностно служение, са готови да приемат истинското пророческо послание.

КАКВО ОЗНАЧАВА „НАГРАДА НА ПРОРОК“? Матей 10:41 наставлява: „Който приема пророк в името на пророк, награда на пророк ще получи“. За финансов успех ли става въпрос? Не виждаме библейските пророци да притежават изобилни материални блага. Да не би да се говори за почести и позиции? Не, пророците в Библията са без почести, особено от страна на най-близките си. Каква е тази награда? Пророците чуват, говорят и виждат точно.

Съприкосновението с истинското пророческо помазание произвежда у тях желание и порив да познаеш и да се покориш на Живия Бог. Това изгражда способността да разпознаваш Исус. Когато Йоан Кръстител говореше за покаяние и прогласяваше Небесното царство, обременените множества идваха и получаваха разбиране. Страдащите тълпи успяха да разпознаят Божия Син в един обикновен дърводелец, докато подкованите със знания фарисеи, книжници и законници бяха слепи за Него. Както никога преди ние се нуждаем от сърца, които чуват какво Духът казва на Своята църква: „Ония, които любя, аз ги изобличавам и наказвам, затова бъди ревностен да се покаеш!“ (Откровение 3:19).

НЯКОИ ОТ ВЪПРОСИТЕ, ЗАСЕГНАТИ В ТАЗИ КНИГА:

- *Истинско и фалшиво покаяние
- *Послание на истинското пророческо помазание
- *Разпознаване на лъжепророците
- *Помазанието на Илия
- *Изобличение на заблудите

Благодарности:

Моите най-дълбоки благодарности към: Всички, които се трудиха с нас в молитва, в подготовка и ни помогнаха финансово за завършването на тази книга: към работещите в нашето служение за постоянната им подкрепа и вяност; към Ейми, Анджела и Дъг за многото им таланти. Искам да благодаря на съпругата си Лиза, която помагаше всеотдайно при издаването на книгата, но и за нещо много по-важно - за нейната богоугодност, която беше истинско благословение за мен. Обичам те, скъпа! Специални благодарности към тримата ми сина - Едисън, Остин и Александър, които жертваха от времето си с татко, за да може този проект да бъде реализиран. Момчета, вие сте специални подаръци от небето!

И най-важното - моите искрени благодарности към нашия Небесен Баща за Неговия неизменен дар, към нашия Господ Исус Христос за Неговата благодат и към Светия Дух за непрекъснатото Му водителство по време на моята работа.

Съдържание:

Предговор

Въведение

Глава 1 - Помазанието на Илия

Глава 2 - Пророческото служение

Глава 3 - Глас на един, който вика

Глава 4 - Пригответе пътя за Господа

Глава 5 - Вълци в овчи кожи

Глава 6 - Махнете се от Мене; никога не Съм ви познавал

Глава 7 - Истинско или фалшиво покаяние?

Глава 8 - Евангелието на Аз-а

Глава 9 - Бягайте от идолопоклонство

Глава 10 - Добър корен - добър плод

Предговор

Най-важното нещо в света е спасението. Без него не може да отидеш в Небето, а без покаяние няма спасение. „Глас на един, който вика” е отлична книга за покаянието. Отправлям предизвикателство към всеки, който я чете, да остави сърцето и душата му да бъдат пречистени чрез покаяние. Не можем повече да живеем според светските стандарти. Бог ни е призовал към свят живот. Само чрез покаяние можем да се надяваме да придобием оная чистота, която ни дава правилна позиция пред Отец и правото на вечен живот. Сериозно насърчавам лидерите и обикновените църковни членове, да говорят с любов и власт. Престанете да гъделичкате ушите на слушателите, но поведете църквата към покаяние, така че да се намерим без петно и недостатък или бръчка при завръщането на нашия Господ Исус Христос.

Докато четете тази книга, вгледайте се в личните си взаимоотношения с Бога. оставете се тя да ви говори. Не поглеждайте към ближния си осъдително; Господ иска да говори с теб. Той желае да издигне хора, които ще правят нужното за движението на Църквата в правилна посока. Джон Бивийър е един от тези хора. Познавам Джон от доста години и съм открил, че има чисто сърце, дързост в характера и взаимоотношения с Бога, които са го направили непоклатим.

**Д-р Норвъл Хейс, учител
Служение „Норвъл Хейс”
Кливланд, Тенеси**

Въведение

Тази книга е послание към Църквата. Тя е и за тези, които са напуснали църковната структура поради неудовлетворение или обида. Посланието е за християните от всякакви деноминации и църкви - а и за хората, които искат да упражняват вярата си, независимо от тях. То е както за щатните, така и за нещатните служители. Книгата е за млади и стари, без значение дали познават Господа от много години или са започнали да Му служат отскоро. След като сме навлезли в новия Милениум, определени въпроси стоят пред всички нас. В съживление ли сме? преживяваме ли изливането на Божия Дух и жътвата на души, за които говори пророк Йоил?

„Глас на един, който вика”, Джон Бивийър

Това копие е безплатно. 2

Можем ли да се сравним с Църквата в книгата Деяния на апостолите? Дали сме прославената Църква, за която Исус се завръща? Готови ли сме за Неговото пришествие?

Възможно ли е през последните няколко десетилетия да сме приели приповдигнатостта и емоционалното вълнение като нищожни заместители на съживлението? Да не би да сме се превърнали в хора, които обичат външната изява, а не същината, и затова в нас да няма дълбочина? Загърбили ли сме благочестието и чистотата заради тъй нареченото „напредване на царството“? Вижда ли светлина Исус Христос в нас чрез искрената ни любов един към друг? Това, което сме видели през 80-те и 90-те години, наша съдба ли е?

Предстоящото съживление, за което Йоил пророкува, ще бъде различно от това, което преживяваме. Няма да бъде чрез църковна система, попила света в себе си. Няма да дойде чрез една хладка, идеологическа църква, нито чрез служения, които взаимно се конкурират. Няма да стане, докато правим компромиси с непорочността заради успеха. Светът няма да бъде привлечен от обаянието и блясъка на Църквата, но по-скоро от нейната слава.

Причината за постоянното отклонение на църквата се крие в нашия начин на живот и проповядването ни през втората половина на двайсети век. Свели сме Евангелието до евтино решение на житейските проблеми. Предлагали сме Исус подобно на продавачи, опитващи се да покрийт своята норма. По този начин сме пропускали покаянието в придобиването на нови души. Но нали все пак имаме новоповярвали? Въпросът е: що за новоповярвали са те? Исус казва на служителите по онова време: **„море и суша обикаляте, за да направите един прозелит, и когато стане такъв, правите го рожба на пъкъл два пъти повече от вас“** (Матей 23:15). Лесно е да се привлекат хора, но дали наистина те са синове на Божието царство?

Настоящата книга засяга всички тези въпроси, както и много други. През есента на 1992 г. Светият Дух ми възложи написването ѝ. Докато пишех, бях в трепетно страхопочитание, защото това, което Бог ми даваше, надминаваше моите представи. Дори по едно време спрях да пиша. Не исках да кажа някои неща със силата, с която идваха към мен. След няколко седмици се върнах към писаното, като се опитах да променя начина, по който бях представил определени въпроси. Не стигнах до никъде. Сякаш помазанието за писане си беше отишло. Прекарвах часове пред компютъра да пиша, но вдъхновението на Духа го нямаше. Започнах да се моля и да търся Бога във връзка с тази книга. Казах: „Господи, ако искаш да напиша тази книга, ще трябва да ми дадеш думите. Като че ли нищо не става, няма живот и помазание.“ Господ ми отговори много ясно с думите: **„Ти се отклони преди шест седмици от това, което аз желаех. Върни се там, където преди течеха живот и помазание.“** Върнах се към главата, където бях стигнал, и веднага помазанието за писане ме изпълни. Продължих, без да спирам, докато не завърших книгата.

Проповядвал съм голяма част от написаното в нея в Съединените щати и в чужбина. Но много от нещата в тази книга идваха към мен по време на писането. Ето още едно потвърждение, че тя бе вдъхновена от Господа. Знаем, че посланието ѝ е викът на Божието сърце към Неговите хора през тези последни дни. Не го приемайте лековато! Насърчавам ви да прочетете книгата от край до край; няма да добиете цялостна представа за нещата, ако вземете само част от нея. Докато четете, молете Господа да приложи тази книга във вашия живот, така че Неговият път да бъде приготвен в живота и служението ви. Църквата ще бъде трансформирана, когато всеки отделен член от Тялото се промени. Твърде често си мислим, че всеки друг трябва да се промени, но не и ние. Много от написаното касае области, за които Бог е работил с мен лично, подготвяйки ме за тези последни дни. Господ наистина се завръща за свята и славна Църква, без петно, без бръчка или някакъв недостатък (Ефесяни 5:27). Нужно е да поддържаме това видение пред себе си, за да не се обезсърчим и да не загубим обещаното. Когато Бог ни призовава към покаяние, то е, за да се променим и да се придвижим към поставената пред нас надежда. Посланието на Йоан Кръстител беше: **„Покайте се, защото Небесното царство приближи!“** (Матей 3:2). С други думи, той прогласяваше: „Царството приближава, така че за да приемете това, което Бог има за вас, трябва да стане промяна (покаяние).“ Проповядването на покаяние без надежда, ще доведе хората до легализъм. Трябва да се променим, за да стигнем до мястото, където да получим обещаното от Бог.

Това послание е послание на милост от Божието сърце и не е осъдително. Милост, защото Той ни предупреждава, че идва в славата Си, без значение дали ние като отделни личности, сме готови или не. Затова, за да получим онова, което Господ има за нас, трябва да променим някои неща, които не са от Него. Така, когато славата Му се яви, ще се зарадваме с неизказана радост.

Моля се, докато четете настоящата книга, да чуете Божия глас към вас: ушите ви да чуват, очите ви да виждат и сърцето ви да разпознава и да разбира това, което Духът на Бога говори на вас и на църквата през последните дни. Също така се моля чрез тази книга Той да ви открие Себе Си и Своята воля, за да бъдете подготвени за това, за което Бог ви е призовал.

Глава първа: Помазанието на Илия

БОЖИЯТ СЪД ЩЕ БЪДЕ СПОРЕД НЕГОВИЯ ПРАВЕДЕН СТАНДАРТ, НЕ СПОРЕД НАШИЯ

„Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия” (Малахия 4:5-6).

Денят на Господа

Великият и страшен ден Господен - второто пришествие на Христа - може да е по-скоро, отколкото вие или аз си мислим. Бог казва, че Той ще изпрати пророк Илия преди настъпването му. Ще бъде велик ден за верните и разумни слуги на Господа и страшен за неразумните и нечестиви слуги и за тези, които никога не са приемали Христовото Евангелие. Става въпрос за хората, които макар и да са знаели Неговата воля, никога не са я изпълнявали!

Това се вижда в следните думи на Исус: *„Господ каза: Кой е прочее, онзи верен и благоразумен настойник, когото господарят му ще постави над домочадието си, да им дава навреме определената храна? Блажен онзи слуга, чийто господар, когато си дойде, го намери, че прави така. Истина ви казвам, че ще го постави над целия си имот. Но ако онзи слуга рече в сърцето си: Господарят ми се забави, и почне да бие момчетата и момичетата, да яде, да пие и да се опива, то господарят на онзи слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква и в час, който не знае, и като го бие тежко, ще определи неговата участ с неверните. И онзи слуга, като е знаел волята на Господаря си, но не се е приготвил, нито постъпил според волята Му, ще бъде много бит. А онзи, който не я знае и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит. И от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква; и комуто са много поверили, от него повече ще изискват”* (Лука 12:42-48).

Великият и страшен ден Господен е завръщането Му, когато ще съди земята. Божият съд ще бъде според Неговия праведен стандарт, не според нашия. В този ден *„Гордото носене на човека ще се наведе, и надменността ще се унижи, а само Господ ще се възвиси в оня ден. И идолите съвсем ще изчезнат”* (Ис. 2:17-18). Това е ден на въздаяние на гордостта и непокорството на хората, макар сега да изглежда, че гордостта и непокорството минават незабелязани, ненаказани и често дори възнаграждавани. Мнозина днес се мамят. Живеят за себе си, като вярват, че са в добри взаимоотношения с Бог. Техните закоравели сърца са загубили страха от Господа. За тях се казва: *„В последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Где е обещаното Му пришествие? Защото, откак са се поминали бащите ни, всичко стои така, както от началото на създаването”* (II Петр. 3:3-4). Тези мъже и жени следват собствените си себични желания, не Божиите. Някои дела дори се вършат в името на Христос. Стандартът на такива хора не е Исус; те се сравняват с други. Техен стандарт е, да бъдат приети от обществото. Размишленията им са горе долу следните: *„Защо да водя свят живот, когато мнозина в църквата не живеят по този начин и остават ненаказани? Те сякаш дори благоустояват в това, което вършат. Защо да се обременявам ненужно?”*

Господ ще се надигне в деня на съда, като каже: *„За дълго време мълчах, казва Той. Останах тих, въздържах Себе Си, но сега ще извикам като жена, която ражда, ще погубя и същевременно ще погълна. Ще запустя планини и хълмове”* (Исаия 42:14-15). Господ е стоял тих и е въздържал Себе Си дълго време. Целта на това забавяне е спасението. Много хора ще се обърнат и ще се завърнат при Бога, докато други ще се закоравяват все повече и повече, като отхвърлят Неговия призив. За тях денят Господен ще дойде неочаквано. *„Защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност, тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избегнат”* (I Сол. 5:2-3). Денят Господен ще дойде, както в Лотовите дни. Содом и Гомор бяха благоденстващи градове без липса на храна или подслон. Нямаше белези за надвиснал съд. Случи се същото, каквото и с техните бащи. *„Ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха и градяха”*

(Лука 17:28). Всичко дойде върху тях съвсем изневиделица. Сигурно са си мислили, че Бог не забелязва състоянието на техните сърца и извратеността на пътищата им. Лот дори не знаеше за идващия съд. Той би могъл да представя плътските християни. Виждаме това по избора му на място, където да живее (между жителите на Содом и Гомор), при жената, която имаше и децата, придобити чрез кръвосмешение - моавците и амонците. Авраам, за разлика от него, избра да живее отделно. Той търсеше града, чийто архитект и строител е Бог. Лот реши да общува с нечестивите, вместо да се отдели. Техните пътища бавно, но сигурно започнаха да принасят плод в него и в семейството му. Неговите стандарти вече не бяха диктувани от Бог, а от обграждащото го общество. На Лот **„бе досадил развратния живот на нечестивите, защото този праведен човек, като живееше между тях, измъчваше от ден на ден праведната си душа, като гледаше и слушаше беззаконните им дела”** (II Петр. 2:7-8). Денят на съда можеше да дойде и върху него като крадец през нощта, ако не бяха Божиите пратеници, които го предупредиха. Но въпреки това предупреждение за съд, жена му погледна назад, защото бе повлияна от света и вече не се боеше от Господа. Ето защо Исус ни предупреждава: **„Помнете Лотовата жена. Който иска да спечели живота си, ще го изгуби, а който го изгуби, ще го опази”** (Лука 17:32-33).

Най-напред идва Илия

Бог казва, че ще изпрати пророк Илия преди великия и страшен ден Господен. Този Илия, който се очаква, не е превъплътеният Илия от книгата Царе 3 и 4. Текстът не касае историческа личност, нито е ограничен просто до някакъв човек. По-скоро той описва истинското значение на „Илия”. „Илия” идва от две еврейски думи - Ел и Ях, като Ел означава сила и мощ, а Ях се свързва с името на единствения истински Бог Йехова. Като съберем думите, се получава „силата или мощта на Йехова, единствения истински Бог”. Това, което Малахия казва, е, че преди деня Господен Бог ще изпрати пророческа мантия или помазание в силата и мощта на единствения истински Бог. Преди първото идване на Исус, архангел Гавраил се яви на Захария, бащата на Йоан Кръстител, и описа призива върху живота на сина му по следния начин: **“И ще обърне мнозина от израилтяните към Господа техния Бог; той ще предиде пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към чадата, и непокорните към мъдростта на праведните, да приготви за Господа благоразположен народ”** (Лука 1:16-17).

Йоан беше пророк Илия, изпратен да приготви пътя за Господа преди Исусовото първо идване. Той беше **“глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа. Прави направете пътеките за Него”** (Марк 1:3). Целта на неговото служение беше да обърне лицата на израилтяните към Бога, а посланието му: **“Покайте се, защото небесното царство наближи”** (Мат. 3:2). Покаянието означава **промяна на сърцето**, не само промяна на действията.

Действията на израилтяните бяха много религиозни, но сърцата им бяха далеч от Бога. Хиляди редовно посещаваха синагогите, без да са наясно с истинското състояние на сърцата си. Затова Бог въздигна пророк Йоан – да разобличи действителното им сърдечно отношение. Той заяви на множествата: **“Рожби ехидни, кой ви предупреди да бягате от идецията гняв? Прочее, принасяйте плодове достойни за покаяние; и не почвайте да си думате, имаме Авраама за баща...”** (Лука 3:7-8). Той разобличи заблудата, в която сърцата им уповаваха. Тези хора вярваха, че са оправдани, защото са деца на Авраам, защото редовно посещаваха синагогата и си даваха десетъците. Йоан не бе изпратен при езичниците, които нямаха претенции, че познават Бога; бе изпратен да разбуди “изгубените овце” от Израилевия дом, да ги подготви да приемат Исус.

Йоан Кръстител изпълни пророчеството за Илия за времето преди първото идване на Исус. Малахия обаче пророкува, че това помазание ще бъде изпратено преди великия и страшен ден Господен. Значи ще има две различни изпълнения на пророчеството. Това е обяснено в Матей 17 глава: **“И след тези дни Исус взема Петър, Яков и брат му Йоан, и ги завежда на една висока планина насаме: и преобрази се пред тях; лицето Му светна като слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината. И ето, явиха се Мойсей и Илия, като се разговаряха с Него”** (Мат. 17:1-3). Показателно е, че Исусовото лице светна като слънцето, че дрехите Му станаха бели като светлината и Мойсей и Илия разговаряха с Него. Защото когато Исус се завърне през този велик и страшен ден, Той ще властва и ще управлява земята в продължение на 1000 години в прославленото Си тяло и Неговите светии ще управляват заедно с Него. По-нататък четем: **“И като слизаха от планината, Исус им заръча, като каза: Никоиму не съобщавайте за това видение, догде Човешкият Син не възкръсне от мъртвите. Учениците Му Го попитаха,**

казвайки: Защо тогава думат книжниците, че Илия трябва първо да дойде? А Той в отговор им рече: Наистина Илия иде, и ще възстанови всичко. Но казвам ви, че Илия вече е дошъл, и не го познаха, но постъпиха с него както си искаха. Също така и Човешкият Син ще пострада от тях. Тогава учениците разбраха, че им говореше за Йоан Кръстител” (Мат. 17:9-13). Исус изрече това след обезглавяването на Йоан. Обърнете внимание, че посочва два различни момента във времето на помазанието на Илия: бъдещ (идва) и минал (вече е дошъл). Преди второто идване на Исус Христос, Бог още веднъж ще издигне пророческото помазание. Но този път мантията няма да почива само върху един човек, но върху група от пророци и помазани мъже и жени в Тялото Христово. В книгата Деяния Петър цитира пророк Йоиш: **“Синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват... още на слугите Си и на слугините Си ще изливам от Духа Си. В ония дни ще пророкуват... преди да дойде великият и страшен ден Господен”** (Деяния 2:17-20).

Едно от определенията на гръцката дума за “пророкувам” в горния стих е “да говоря под Божествено вдъхновение”. Както можем да видим, помазанието да говорим това, което Бог казва, няма да бъде ограничено само до служението на пророка, но ще слиза върху пастори, учители, евангелизатори и апостоли. Ще слиза върху онези служители, които следват Господа безрезервно, които не са се посветили на изграждането на собствените си служения и не се притесняват от мнението на хора или организации. Помазанието ще идва и върху останалите мъже и жени, които ще последват Бога докрай, без страх от човеци. Млади хора, без да са на шатно служение, ще се движат в това помазание, защото то ще слиза върху онези вярващи, които са устояли пред компромисите. Така Църквата ще се подготви за завръщането на Господа.

Подобно на Йоан Кръстител, тези пророци в духа на Илия ще отидат след изгубените или заблудени овце в църковната структура, а също след хората, които са си заминали през “вратата на обидата”. Има мнозина, които посещават църква и се чувстват готови за идването на Исус. Както хората от времето на Йоан Кръстител, те вярват, че чрез своите дела, добро поведение, ходене на църква, даване на десетък или поради факта, че някога са изrekli молитва на покаяние, ще бъдат оправдани. Може и да вярват, че са оправдани, но истината е, че не са готови за Неговото идване. Има служители, които живеят под стандарта, който Бог е поставил за тях. Личният им живот е изпълнен със стремеж към печалба и удоволствия. Използват служението, за да угодят на себе си и на собствените си цели. Някои живеят като лицемери; пренебрегват или тероризират своите семейства, а в същото време се държат духовно и любящо в църквата. Един лидер не може да надхвърли личното си ниво. Възможно е да претендира за това известно време, но рано или късно нещата ще станат явни. Също като религиозните лидери от Йоановото време те вярват, че чрез тяхното служение, обучение, опит и добрите си взаимоотношения със служители и организации, стоят праведни и в Божиите очи. Или може би вярват, че понеже мнозина следват служението им, Господ също ги одобрява. Фарисеите имаха много последователи, докато Словото на Бог не дойде към Йоан в пустинята и множествата не си тръгнаха от тях. Тогава тези лицемерни служители излязоха да чуят **какво Господ говори чрез човека, който не само Му бе предал устата си, но и целия си живот!** Да, денят Господен ще дойде върху служителите, които са надменни и горди, Той ще започне с тях. Ще има пресяване на личния им живот и мотиви. Те също са си мислили: “От смъртта на бащите ни досега нищо не се е променило”. Божии служители, очистете сърцата си сега, за да можете да изпълните Неговия призив за вашия живот и да избегнете съда Му!

Преди да пристъпите към следващата глава, приканвам ви да прочетете въведението, ако още не сте го направили. Посланието на тази книга е тежко. Но то е такова, за да спаси живот, а не да погуби. Силно е да спасява служители, а не да ги унищожава. Може дори да премахне неща от вашето служение, които са били изградени чрез силата на плътта. Но запомнете, Бог не унищожава, не изкоренява и не разкъсва области в нашия живот или служение, без да изгради и посади нещо ново и свежо на негово място. Посланието на тази книга е послание за Неговата любов и милост. Той ни предупреждава, за да не бъдем осъдени със света като Лотовата жена!

Глава втора: Пророческото служение

АКО ИСКАМ НЕЩО ОТ ВАС, ВИЕ МОЖЕТЕ ДА МЕ МАНИПУЛИРАТЕ, КОНТРОЛИРАТЕ ИЛИ ДА ДОМИНИРАТЕ НАД МЕН

„В ония дни дойде Йоан Кръстител и проповядваше в Юдейската пустиня, като казваше: Покайте се, понеже наближи небесното царство. Защото този беше, за когото се

„Глас на един, който вика”, Джон Бивър

Това копие е безплатно. 6

е говорило чрез пророк Исаия, който казва: Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките за Него” (Матей 3:1-3).

Пророческото помазание

Йоан беше проповедник, не учител. Да бъдем още по-точни – той провъзгласяваше това, което Бог казва. Никъде в Словото не виждаме Йоан Кръстител да поучава. Това е характерно за хората, които ще ходят в помазанието на Илия от последните дни. Когато действат под това помазание, те най-вече ще прогласяват казаното от Бога. Няма да ги чуете да изнасят проповед с пет точки. Да пророкуваш означава да говориш под Божествено вдъхновение. С други думи, да си “говорител”. Бог каза на Мойсей относно Аарон: **“Ти (Мойсей) говори нему (Аарон) и сложи думите в устата му... Вместо тебе нека говори той на хората; той ще бъде на тебе вместо уста, а ти ще бъдеш на него вместо Бог”** (Изход 4:15:16). Господ каза, че Аарон ще говори точно това, което Мойсей му казва. Не да говори това, което Мойсей е казал, но буквално Аарон щеше да е уста за Мойсей. по-късно Бог каза следното: **“Ето, поставих те бог на фараона; и брат ти Аарон ще ти бъде пророк”** (Изход 7:1). Мойсей имаше посланието, но Аарон трябваше да го предаде. Така че, Аарон беше пророк или говорител за Мойсей.

Поучението утвърждава това, което вече е било прогласено. В Тялото Христово винаги ще има учители, които да утвърждават ред по ред вече проповядваното. Да пророкуваш обаче, означава да говориш като глашатай на Бога. Не тръгваш с предварително планирано послание. Отваряш си устата, Бог влага думи и ти говориш. Ставаш Божия уста!

Днес много хора поучават писаното Слово на Господа. Говорят на другите за Бога. Но Господ въздига мъже и жени, които няма да разчитат на собственото си разбиране и няма да следват само буквата, а ще отворят устата си и ще говорят чрез Божия Дух. Ако поучават, ще го правят пророчески, по Божествено вдъхновение, а не по план, от който не могат да се отклонят.

Голяма част от посланието на тези пророци ще бъде призив за промяна, защото основната им мисия ще бъде, да обърнат сърцата на хората отново към Бога. Казаното от тях може да не звучи “приятно”, но ще донася дълбоко изобличение. Проповедите им ще удрят някои области, както чук разбива канара. Те ще заповядват, смърят, коригират и наставляват с пълна власт, но ще бъдат мотивирани от сърце, изпълнено с Божията любов към Неговите хора. Няма да бъдат критични, мнителни и съдещи, подобно на някои съвременни самозвани пророци.

Мнозина днес смятат, че за да бъде един служител пророк, той трябва да дава пророчество, слово на знание и слово на мъдрост по начина, по който хората са свикнали да ги възприемат. Един пророк може да води службата, без нито веднъж да каже “така казва Господ”, но неговото цяло послание да представлява пророчество, слово на мъдрост и слово на знание! Причината, поради която много хора не разпознават пророка, е, че те търсят неговите послания да бъдат поднесени по “обичайния” начин – например да започват с изречения като “така казва Господ”...

Йоан Кръстител никога не изрече “така казва Господ”. Дори много хора в църквата днес биха казали, че Йоан е евангелизатор, а не пророк, защото мнозина се покаяха в резултат на неговите послания и той никога не даваше лични пророчества. Ако ограничим пророческото служение според представите си за него на базата на познатите досега поучения, може да пропуснем това, което Бог дава в тези последни дни чрез Своите пророци в духа на Илия!

Някои навярно ще кажат: “Но Новозаветното пророчество е за назидание, увещание и утеха”. Точно такава бе целта на служението на Йоан Кръстител. Нека да погледнем какво той проповядваше. Прочетете внимателно неговото пророчество и обърнете особено внимание на последния стих: **“И тъй, той казваше на множествата, които идваха да се кръщават от него: Рожби ехидни, кой ви предупреди да бягате от идващия гняв? Прочее, принасяйте плодове достойни за покаяние; и не почвайте да си думате, имаме Авраама за баща, защото ви казвам, че Бог може и от тия камъни да въздигне чада на Авраама. А и брадвата лежи вече при корена на дърветата; и тъй, всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огън се хвърля... Аз ви кръщавам с вода, но иде Оня, Който е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да развързва ремъка на обущата Му; Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън. Той държи лопатата в ръката Си, за да очисти добре гумното Си и да събере житото в житницата Си, а плявата ще изгори в неугасимия огън. И с много други УВЕЩАНИЯ той благовестваше на хората”** (Лука 3:7-18). Бог призова Йоан Кръстител да проповядва увещание. Но той започна своето послание, като ги нарече “рожби ехидни” и после ги предупреди, че ако не

се покаят, ще бъдат осъдени. Мислите ли, че ние сме имали изкривена или ограничена представа за същността на назиданието, увещанието и утехата? Те са истината, която ви освобождава.

Ако са ви нужни още потвърждения, погледнете посланията на Исус към седемте църкви в книгата Откровение, глави 2 и 3! На едната църква Той казва, че ако не се покае, ще я избълва из устата Си! Колко от вас днес биха счели подобно изказване за назидание, увещание или утеха?

Ако обърнете внимание на начина, по който Исус започна всяко послание до седемте църкви, ще откриете, че Той казва: “До ангела на... църква...”. Гръцката дума за ангел е *ангелос*, което значи *вестител*. Това е същата гръцка дума, използвана при описанието на Йоановото служение в Марк 1:2 “**Както е писано в книгата на пророк Исаия: Ето, аз изпращам пред лицето ти вестителя Си, който ще устрои Твоя път**”. Тук гръцката дума за вестител е също ангелос. Тези вестители, изпратени до църквите в Откровение, са пророците в духа на Илия; те не носят приятно поучение, но Божието послание за покаяние на Неговата Църква. Нека уточним, че хората, които ще пророкуват в този ден и час, винаги ще говорят в съгласие с вече написаното в Библията. Защото Бог е казал, че никой не бива да добавя или да отнема от думите на Словото.

Мястото на обучението

Забележете къде Йоан проповядваше – в пустинята. Мястото на обучение на тези пророци ще бъде пустинята или самотно и сухо място. Лука 1:80 казва: “**Детенцето растеше и крепнеше по дух; и беше в пустинята до деня, когато се яви на Израеля**”. Йоан Кръстител растеше и крепнеше по дух в пустинята! Не в дворците, не в семинариите, не в библейските училища, нито в синагогите, а в пустинята. **Това пророчески ни говори, че обучението за служението на Илия няма да бъде лесно! Бог е твърд с тези хора.** Все едно да ме подготвят за зелена барета. Трябва да премина през **много по-сериозно обучение**, отколкото обикновените пехотинци. Защо? Защото такива хора ги очакват места, които са много по-опасни от тези, на които пехотинците някога ще отидат. В пустинята Йоан научи, че Господ е негов източник за снабдяване, не хората или институциите. Не беше подкрепен от деноминационния щаб или от своята църква. Не търсеше помощ от богати бизнесмени. Нито пък си осигуряваше финансова подкрепа чрез изпращането на писма до мъже и жени с обещания за Божиите благословения, след като дадат за неговото служение. **Мотивът му не беше да получава, а да дава!** Не набираше средства чрез писма до местните синагоги, молейки да му позволят да проповядва там. Не изпълняваше седмичната си програма с ходене до големи храмове, за да може да покрие своя бюджет. Нуждите му не бяха снабдявани посредством благодатни думи към богатите и удостояването им с по-голяма почит.

Неговите нужди се посрещаха от Господа. Йоан Кръстител научи, че Бог е единственият му Източник в онази пустиня! Никой човек или сдружение не го поддържаха. **Затова той можеше да говори Божиите думи без страх, че ще бъде отхвърлен!** Твърде много проповедници днес са *вързани* от притеснението, какво техните хора мислят за тях или за посланията им. Контролират ги техните църкви, а не Божият Дух. *В тях доминира страхът от отхвърляне.* Затова те са като послушни марионетки, контролирани от човешкото одобрение.

Нека го кажа по следния начин. Ако аз искам нещо от вас – било то вашите пари, приятелство, одобрение, приемане, позиция, която можете да ми предложите, или сигурност, която да ми дадете – тогава вие можете да ме манипулирате, контролирате или да доминирате над мен. Ако желая нещо от вас, вие ставате източник, а ако засегна източника, има вероятност това, което ми трябва, да секне. *Това се нарича страх от хора.* Не можете да се боите от Бога и от хората едновременно. Ще имате страх към едно от двете. Причината, поради която толкова много служители нямат помазание (живот) в тяхното поучаване или проповядване, е, че те са вързани от страх от хора! Псалм 111:10 казва: “**Началото на мъдростта е страх от Господа**”, а Притчи 29:25 гласи: “**Страхът от човека слага примка**”. Ако един служител се бои от Бога, той ще действа с Неговата мъдрост. Ще има свобода и живот във всичко, което този човек казва или прави. Ако служителят се страхува от човек, това ще бъде примка за него. Примката е уловка, използвана от хората за хващане на животни. Една сутрин попитах Господа, какво представлява страхът от хора. Той каза: “**Страхът от хора е да се боиш от човешкото отхвърляне, без да се замислиш за Моето отхвърляне!**” Страхът хората да не те отхвърлят е уловка! О, колко християни са се впримчили в нея, желаяйки човешкото одобрение. В пустинята Йоан Кръстител научи, че Бог е негов източник. Йоан не искаше НИЩО от хората и ако те отхвърляха него или посланието, което Господ му даваше, това нямаше да повлияе на него, но по-скоро на тях,

защото не той се нуждаеше от помощта им. В пустинята Йоан се научи да чува гласа на Господа. Той не повтаряше нещо, което е възприел от някой друг. Не четеше книги, за да си подготвя проповедите. Не учеше с часове, за да получи ново послание. Не беше обучен и инструктиран как да си подготвя проповед, нито беше обучен в омилетиката. Имаше помазание от Святия. Той търсеше Бога и Бог се откри на Йоан. Знаеше какво Господ е казал: **“И ще Ме потърсите, и ще Ме намерите, като ме потърсите с цялото си сърце”** (Еремия 29:13).

Едно от задълженията ми, докато бях в помощно служение в църквата в продължение на четири години и половина, беше, да се грижа за служителите, които идваха, за да проповядват. Служех в една голяма църква в Далас, Тексас, и служението беше многофункционално. Много пъти тези гостуващи проповедници ми даваха съвети за служението, за което виждаха, че съм призван. Един човек ми каза, да си купя книга за това, как да печеля приятели и да влияя на хората. Друг ме посъветва да намеря книга за подходящо обличане. Каза, че в служението винаги трябва да се обличаш по правилния начин. Инструктира ме да нося сериозни вратовръзки и тъмни костюми, като никога не слагам ризи с къси ръкави. Друг каза: “Винаги бъди на точното място в точното време. Посещавай църкви и семинарии, където има много пастори. Носи си достатъчно визитни картички. Нека пасторите да знаят, че си отворен да отидеш и да проповядваш.” Ето и друг съвет: “Винаги говори положителни неща на аудиторията; никога не приказвай негативно.” Сигурен съм, че много други млади мъже и жени са чували същите неща в семинарията или в библейското училище. Предполагам, че тези хора не са се замисляли за служението на Йоан Кръстител. “Винаги бъди на точното място в точното време.” Той беше някъде в пустинята, доста километри извън някакво населено място. Не даде реклама в християнски вестник за пророческия семинар, който щеше да има в пустинята. Не пусна обява в християнско списание: “Елате на моята пророческа конференция и ще станете пророци за една седмица.” Дори не си и помислям, че е разлепвал обяви из целия Ерусалим, обявявайки своята конференция. Но Библията ясно казва, че Слово от Господа дойде към него в пустинята: **“Тогави излязоха при него Ерусалим, цяла Юдея и цяла Йорданска околност”** (Матей 3:5). Какво или кой доведе всички тези хора в пустинята?

А какво ще кажете за следния съвет: “Винаги говори положителни неща на аудиторията”? Първите думи от устата на Йоан Кръстител според Евангелието на Лука бяха: **“Рожби ехидни!”** Ето как той започна богослужението! Представете ли си, да гледате множествата и да им кажете, че са сбирщина от змии! Така Йоан Кръстител “печелеше приятели и влияеше на хората”!

“Обличай се за успех!” Той носеше 1500 доларов двуреверен костюм от камилска кожа, италианска кройка и обувки от чиста гущерова кожа, нали? Не, пророкът навярно беше опасан с парче камилска кожа, придържан от кожен колан. Сигурно имаше мръсни крака и лош дъх. По време на проповедта, поради голямата си разпаленост, може без да иска да е опръсквал със слюнка най-близко стоящите. Ето защо Исус каза за него: **“Какво излязохте да видите в пустинята? Тръстика ли от вятъра разлюлявана? Но какво излязохте да видите? Човек в меки дрехи ли облечен? Ето, тия, които носят меки дрехи, са в царските дворци. Но защо излязохте? Пророк ли да видите? Да, казвам ви, и повече от пророк! Това е онзи, за когото е писано: Ето, аз изпращам вестителя Си пред Твоето лице, който ще устрои пътя пред Тебе”** (Матей 11:7-10).

Гладните хора ще пропътуват километри и ще изтърпят неудобства, за да чуят Словото на Господа. Мнозина в Америка са преситени от безгрижно проповядване и поучаване. Омръзнало им е да слушат как хора говорят без помазанието на Духа. Преситени са от проповеди, които не пронизват сърцата и не предизвикват промяна в живота им.

Наскоро проповядвах в една църква в Калифорния. Трябваше да започна да служа в неделя вечер. Отидох по-рано, за да чуя проповедта на пастира в неделя сутрин. Беше прекрасна. Имаше живот. Знаех, че си е подготвил проповед, но не се придържа към нея. Виждах как Божият Дух говори директно чрез него, макар той да беше повече учител, отколкото проповедник. Получавах пророчество. Прогласявах Словата на Бог. На другия ден по време на молитва попитах Господа, защо всички пастири не могат да говорят с такова помазание и живот. Съжалявах за пастира, който не можеше да говори така добре, както този човек. Господ ми отговори: **“Джон, всеки служител, когото съм призовал, може да говори с такъв живот в думите си. Проблемът е, че те Ме ограничават със своите предварително подготвени проповеди и беседи. Не могат да Ми се доверят да говоря чрез тях!”** Хората са ограничили Бога според тяхното разбиране за Него, вместо да Го допуснат да ги употребява като съдове. Всеки път, когато съм се предавал и съм оставял Бог да говори чрез мен, Той ми е разкривал повече от Своята природа.

Защо трябва да се опитваме да ограничим Бога в удобната за нашите схващания област? Твърде много хора се стремят да Го поставят в тесните рамки на своя интелект. Не можете да ограничите движението на Духа според собственото си разбиране. Да се опитваш да спреш Бога в областта на интелектуалните размишления е все едно да задържиш вятъра в клетка. Той е като вятъра. Не е възможно да Го ограничиш. Можеш само да Му се предадеш!

Тази нация се нуждае от мъже и жени, които няма да гъделичкат ушите на хората, когато проповядват. Трябват служители, които ще говорят на хората това, от което се нуждаят, а не каквото им се иска да чуят! Мъже и жени, които знаят, че техен източник е Бог, а не църквата или хората. Днес в Америка много служители са се научили да натискат правилния бутон, за да получат това, което желаят. Истинските им мотиви са, че искат хората да се впечатлят от техните служения, за да дават по-големи дарения и да довеждат и приятелите си. В много църкви няма да чуете конфронтиращо послание, което да изобличи членовете за греховете им. Състоянието на църквата все повече и повече се влошава поради служители, които са по-загрижени за своята репутация, отколкото за прогласяването на истината. Трябва да станем като Господаря, който **“се отказва от всичко”** (Филипяни 2:7). Нужни са ни проповедници, които знаят, че ако трябва Господ да ги снабди чрез врани или чрез ангели, Той може да го направи. Не е ограничен от членовете на църквата или от хората, на които пишем писма с молба за помощ!

Йоан не търсеше място, където да проповядва

Йоан Кръстител не се обучаваше за служение като останалите млади религиозни хора по негово време. Всички те посещаваха библейско училище в Ерусалим и учеха при Гамалиил, за да станат свещеници, фарисеи и учители на закона. Йоановият баща беше свещеник, а по едно време и първосвещеник. Йоан трябваше да наследи свещеничеството от баща си. Освен това бе рано да ходи на училище в Ерусалим, да учи, да завърши и да бъде ръкоположен. Тогава щяха да го изпратят да служи в някоя синагога. Но колкото повече Йоан търсеше Господа като младеж, толкова повече се отдалечаваше от професионалното служение. Вместо да го изпрати в семинарията, Господ го отведе в пустинята! Можем ли да си представим конфликта, който се е породил в него, докато е размишлявал: “Всички мои приятели, с които съм израснал, отиват в библейско училище. Те ще получат дипломи и ще бъдат разпознати като лидери. Ще бъдат ръкоположени и ще имат право да проповядват във всяка синагога в страната. Какво ще си помислят за мен? Как някога ще изпълня призива в своя живот, ако не ходя на конференции и не раздавам визитки на всички пастири, за да им предложа да проповядвам в техните синагоги? Таксата ми за всяко излизане на амвона ще бъде нищожна, защото нямам семейство, което да издържам. Изпълнен съм с Духа и знам, че в живота ми има призив да проповядвам. Татко ми каза, че един ангел е прогласил моето раждане и служение. Ако отида в пустинята, никой няма да знае кой съм. Никога няма да ме поканят да проповядвам!” Но изгарящият повик да отиде в пустинята надделя над гласа на неговия интелект. Той реши да следва Духа, независимо от мнението на семейството и приятелите или от повелята на традицията.

В Лука 3:2 четем: **“При първосвещеничеството на Анна Кайафа, Божието Слово дойде до Йоана, Захариевия син, в пустинята. Тогава Ерусалим, цяла Юдея и цялата Йорданска област отиваха при него”** (Матей 3:5). Йоан не търсеше мястото, където да проповядва, защото **“дарът, който човек има, отговаря място за него”** (Притчи 18:16). Той знаеше, че Бог ще му даде възможност да прогласи Словото, което е вложил в него.

Аз бях младежки пастир в една много голяма църква в Орландо, Флорида, от 1987 до 1989 г. Пастирът на тази църква знаеше, че Бог иска да изпрати съпругата ми и мен да пътуваме като щатно служение. Мисля, че той дойде на едно пастирско събрание в началото на 1989 г. и го съобщи. Пастирът и аз усетихме, че точното време е 1 януари 1990 г., а през януари ни изпратиха според планираното. Дойде краят на ноември. Аз знаех, че заплатата ни ще спре след един месец, а единственото сигурно нещо бе една служба в малка църква в Южна Каролина през първата седмица на януари и посещение на друга църква в Тенеси в края на февруари. Имахме само триста спестени долара и две малки деца, за които трябваше да се грижим. Моят пастир, който е много известен в цялата нация, ми беше написал дълго препоръчително писмо и шестстотин адреса на посетени от него църкви. Бях направил копия от писмото и се бях захванал да адресирам пликосе, за да ги разпратя до тези шестстотин пастири, когато Господният Дух дойде към мен и каза: **“Какво правиш, Джон?”** Отговорих: “Освеждам пастирите, че съм на разположение да служа.” Той бързо изрече: **“Ще излезеш от Моята воля!”** Казах: “Боже, никой не ме познава!”

Тогава Господ отговори: **“Аз те познавам!”** Разбрах, че не е Неговият начин да правя реклама. Не го наричах реклама, но си е точно така! Когато чух Неговите думи, аз захвърлих писмата и адресираните пликосе. Това не бе в съответствие с нещата, на които бях обучен в подготовката си за служение, но знаех, че Бог ми е говорил. От тогава насам не ни е липсвал и цент, нито сме оставали без работа. Не сме правили нито един телефонен разговор и не сме написали нито едно писмо, освен ако не сме разбрали, че даден пастир иска да се свържем с него. Виждали сме Бог да отваря врати по начини, които са ни удивлявали. През следващите две години ние служихме в църкви в седемнайсет щата и пет други нации. Служенията в Америка са станали политически и професионално настроени в много отношения. Бог търси мъже и жени, които ще уповават на Него за всяка своя нужда, без да се опитват да Му помагат. Днес има пътуващи служения, които изпращат препоръчителни материали, като се опитват да продадат своите служения на различни пастири. Обаждат се на църкви и предлагат себе си и своите дарби. Има наемници, които пътуват и вземат такса за “служене”. Те оправдават пътуването с Божия дар с това, че имат да покриват бюджет, а църквата не винаги осъзнава какви са техните нужди. Отиват в дадена църква и “проповядват” само, ако им се гарантира определена сума и снабдяване. Направили са свой източник за доходи църквите, а не Бог. От друга страна някои пастири днес дават на пътуващия служител част от дарението, като задържат доста от парите за “разходи по службата”. Станали са толкова стиснати, че са забравили, че човек не отива на война на собствени разноски (I Коринтяни 9:7). Толкова са загрижени да не би нуждите им да останат не посрещнати, че ограбват пътуващия служител. Всичко се свежда до стремежа за лична изгода. Любовта на Бог не постъпва така, тя дава и не търси своето.

И в двата примера себичността е станала фокус на служението. Парите се превръщат в мотивиращ факто. И то защото богатите хора контролират много служители. По тези причини виждаме подобни манипулиращи богаташи да седят на запазените места в църквите и да имат глас в управлението, вместо други благородни мъже и жени. Трябва да се обърнем от пътищата на нашето “служение” към Божиите пътища. С тази цел Господ въздига служението на Илия в последните дни пред Неговото завръщане. Тези мъже и жени ще бъдат изпратени при лидерите и при останалите членове на църквата, за да ги приготвят към покаяние. Те ще **“предидат пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърнат сърцата на бащите** (църковни водачи, както и родни бащи) **към чадата, и непокорните към мъдростта на праведните, да приготвят за Господа благоразположен народ”** (Лука 1:17).

Глава трета: Глас на един, който вика

ВАШИЯТ ПЛОД ЩЕ РАЗКРИЕ ПРИЗВАНИЕТО ВИ

„Началото на благовестието на Исуса Христа, Божият Син, както е писано в книгата на пророк Исаия: Ето, Аз изпращам пред лицето Ти вестителя Си, който ще устрои Твоя път. Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа. Прави направете пътеките за Него” (Марк 1:1-3).

Началото на благовестието на Исус Христос

Мнозина биха казали, че Йоан е старозаветен пророк и неговото служение няма връзка с нас днес. Ако беше така, то защо Бог не вдъхнови четиридесета книга в Стария Завет със заглавие Йоан Кръстител? Вместо това Той ясно описва служението на Йоан като **начало на благовестието на Исуса Христа** (Марк 1:1). И четирите евангелия започват с него. Исус прави нещата пределно ясни с думите Си в Лука 16:16 **„Законът и пророците бяха до Йоана”**. И отново в Матей 11:12-13 Той казва: **„А от дните на Йоана Кръстителя до сега небесното царство насила се взема, и които се насилят, го грабват. Защото всичките пророци и законът пророкуваха до Йоан”**.

Йоановото послание беше призив за покаяние. Марк 1:4 казва: **„Йоан дойде, който кръщаваше в пустинята и проповядваше кръщение на покаяние”**. Думата кръщение означава да потопа или да залее. Неговото послание не беше частично покаяние за влизане в Божието царство, но пълно сърдечно покаяние. Много хора днес проповядват, че мъжете и жените могат да бъдат спасени само, ако изрекат молитвата на грешника и се присъединят към някаква църква. Това често води до фалшиво обръщение, защото когато попитаха Петър какво трябва да направят, за да се спасят, той смело заяви: **„Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете**

ви” (ДА 3:19). Нужно е покаяние и обръщение, за да се заличат греховете. Без истинско покаяние няма истинско обръщение. Този въпрос ще бъде подробно разгледан в следващите глави.

Познати по плода, а не по визитните картички

Йоан Кръстител беше помазан за първосвещеник, защото беше от Левиевото племе. Когато ерусалимските свещеници и левити го запитаха кой е, той им каза, че не е Христос. „**И попитаха го: Тогава що? Илия ли си? И каза: Не съм. Пророк ли си? И отговори: Не съм**” (Йоан 1:12). Йоан бързо отговори на въпросите: „Илия ли си?” и „Пророк ли си?”. Защо отрече, че е пророк Илия, след като и архангел Гавраил и Исус заявиха това (Лука 1:17; Матей 11:12-13)? Вярвам, че една от причините да каже не беше, за да привлече вниманието на тези хора, които бяха толкова завладени от професионалните си титли в служението и от човешките похвали, обратно към Бога.

И тогава служението беше голям бизнес, както е и сега. Ако бяха разполагали със същите ресурси като нашите, щяхте да ги видите в същия коловоз, който ние сме следвали през последната част на двайсети век: християнски телевизионни програми с поведение по-скоро наподобяващо Холивуд и насърчаващи християните да бъдат зрители и „християнска” музика, която следва моделите на света, а не Божиите стандарти. Мнозина изискват невероятни суми пари, за да отидат да „послужат”. Ако тяхната цена не може да се покрие, изобщо не отиват. Специални агенти, а не Светият Дух, уреждат службите им. Важното е да забавляват, а не да служат, макар че наричат себе си служители. Много хора защитават такива музиканти, като казват, че чрез тях посланието стига до онези, които никога не са чули. Въпросът е какво послание се прокламира? Начинът на живот на един служител говори много по-красноречиво от това, което той проповядва или не! Какви новоповярвали се създават? Такива, каквито оставят всичко, за да следват Исус, или хора, които са си купили лъжа, че могат да обичат света и в същото време да служат на Господа? Ще ги загубим по същия начин, по който сме ги спечелили. В християнски издания четем реклами, които издават съревнование между служенията. Чудим се дали това е служение или голям бизнес. Пророк еди кой си организира семинар в своето училище за пророци. Елате и се насладете на забележителностите на града, докато посещавате служенията и станете пророк на последните дни. Пастир еди кой си провежда годишна конференция. Не бива да я пропускаме; животът ви ще бъде променен. Сякаш става въпрос за конкурс за популярност, а не за служение. А когато се изправят да проповядват, тези хора говорят дълго колко прекрасни са техните служения и какво голямо добро извършват за Църквата. Кой е почетен с внимание - Господа или служенията им?

Павел казва в Галатяни 1:10 „**Защото на човеци ли искам да угоднича сега или на Бога? Или искам да угаждам на човеци? Ако бях угаждал на човеци, не щях да съм Христов слуга**”. Гръцката дума за угаждам в този стих е ареско. Едно от значенията на думата е: угаждам чрез идеята за вълнуваща емоция. Казано с прости думи, става въпрос за напомпване! Така че, смисълът на Павловите думи е: „Ако се стремя да стимулирам човешките емоции чрез напомпване (въодушевление), аз не съм Христов слуга!” Какво е напомпването? Възбуждане на емоциите чрез повърхностно стимулиране. Да казваме, че сме в Духа, когато просто сме емоционално приповдигнати. Да заявяваме, че сме в съживление, когато няма и помен от това. Да представяме заблудата за истина. Не ви ли прилича това на днешната стимулация?

Хората, които отидоха при Йоан, се интересуваха от титли, позиции и популярност. **Контролът на другите беше ключът за успеха на техните служения! Те не излязоха да чуят Йоановото послание, а да го проверят.** Чувстваха се заплашени от служението му. Множествата напуснаха религиозните служби на фарисеите, за да отидат в пустинята да слушат този човек. Ето защо, когато законоучителите за пръв път понечиха да го изпитат, Йоан ги нарече ехидни! Той видя какво се крие зад религиозните им маски и прозря сърдечните им мотиви. Кръстителят нямаше намерение да навлиза в тяхната арена на мисли, позиции и мотиви за служение. Затова, когато го запитаха „**Кой си? За да дадем отговор на ония, които са ни пратили. Що казваш за себе си? Той рече: Аз съм глас на един, който вика в пустинята: Прав направете пътя за Господа, както рече пророк Исаия**” (Йоан 1:22-23), той незабавно ги насочи към Господа, а не към своето служение. Ако Бог ви е поставил в пророческо служение, Той ще го направи знайно. Няма защо да правите реклама на позицията си в служението. Библията казва за Самуил - един от най-великите пророци в Стария Завет: „**И целят Израил, от Дан до Вирсавее позна, че Самуил беше потвърден за Господен пророк!**” (1 Царе 3:20). Вашият плод ще изяви призванието ви. Толкова много хора постоянно питат: „За какво служение съм призован и каква е титлата ми?”

Щом веднъж намерят отговор, те започват да развиват служенията си според своите схващания. Разбирането им може да е частично правилно или напълно грешно.

Всяка твар заедно ще я види

„Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводното място прав друм за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите места ще станат прави и неравните места поле; и славата Господна ще се яви и всяка твар заедно ще я види, защото устата Господни изговориха това” (Исаия 40:3). Можем да видим какво пустинята изработи в израилтяните, след като напуснаха Египет. Пустинята доведе до две неща. Първо, бяха отстранени всички, които служеха на Господ със себични цели - бяха разпнати в пустинята. Второ, подготвиха се хора, които да отидат и да завладеят Обещаната земя. В книгата Исус Навиев вече не се виждат същото непокорство и страсти, както в Изход и Числа. **Онези, които последваха личния си интерес, бяха отстранени, докато останалите станаха по-силни чрез преживените в пустинята изпитания!**

Преди няколко години съпругата ми беше събудена от Господа в 4 часа сутринта. Отишла във всекидневната и там Той ѝ дал видение за армията, която подготвя в последните дни. Мъжете и жените имали еднакви лица (армия без открояващи се лица - без суперзвезди). Всеки знаел своето място и никой не се натискал за мястото на друг. Според видението цялата армия е била с повдигнати глави с поглед към водача - Исус. Когато Той се обърнал нанякъде, хората, без да се споглеждат и суеят, кротко и едновременно се обръщали в същата посока, защото следвали Господаря. Армията била като един човек, защото хората имали една цел и били мъртви към собствените си желания. (Нашата първа книга, озаглавена **Победа в пустинята**, би помогнала за по-задълбочено разбиране на този обучаващ и подготвителен процес).

Не ставайте критични

Насърчаваме ви, докато четете тази книга, да не заемате отбранителна позиция, а честно да прегледате сърцата си. Оставете Святият Дух да открие областите във вашия живот и служение, където сте правили компромиси чрез толерирането на грях или на плътски неща. Освен това, искам отново да кажа: не ставайте критични към лидерите в Тялото Христово или във вашата църква. Ще бъде глупаво, ако го направите, защото две злини не произвеждат добро. Изтъквам всички тези неща с цел да насоча вас, читателите, към това, към което Бог ви призовава, и да разбудя Църквата, да се върне към Божието сърце. А осъдителността няма да спомогне за това.

Бог постави младия Самуил под наставничеството на Илий. Илий бе пълен с компромиси, а двамата му сина, които също бяха над Самуил по ранг на служенията си, бяха корумпирани и нечестиви. Упадъкът беше толкова голям, че да се чуе Слово от Господа бе рядкост. Но Самуил не тръгна да атакува водачите лично. Не се надигна и не ги отхвърли, заявявайки, че той е истински пророк със Слово от Господа. Вместо това **„служуваше Господу пред Илия”** (I Царе 3:1). Бог предупреди Илий и синовете му. Те не послушаха и затова дойде съд. Тогава Господ издигна Самуил за водач вместо Илий.

Бог постави Давид под лидерството на цар Саул. Саул беше доминиращ, несигурен водач, който търсеше случай да убие Давид. В това преследване той уби осемдесет и пет Господни свещеника, носещи ленен ефод, защото бяха предложили на Давид храна и подслон и го бяха скрили от Саул в град Ноб. Саул искаше да унищожи Давид и вероятно щеше да го направи на всяка цена! Имаше армия от три хиляди войника, които изпълняваха тази задача. Един прекрасен ден Давид и Ависей (Йоавовият по-малък брат) тайно отидоха в Сауловия лагер, докато всички спяха. Давид отиде при спящия Саул, а Ависей му каза: **„Бог предаде днес врага ти в ръката ти; сега прочее, нека го поразя с копието до земята с един удар!”** Но Давид отвърна: **„Да го не погубиш, защото кой може да вдигне ръка против Господния помазаник и да бъде невинен?”** Давид не искаше да осъди Господния слуга. Остави това на Бог! Господ осъди Саул и той бе поразен от филистимците при хълма Гелвуе. Когато узна това, Давид не се възрадва. В скръбта си той запя песен за Саул и цялата армия се присъедини към него.

Бог е Този, Който ще съди Своите слуги. Не ставайте критични и не се настройвайте срещу тях! Трябва да служите на Господа. Ако има области във вашия живот, в които Той работи, оставете го да стигне докрай. Той ще се погрижи за слугите Си.

Глава четвърта: Пригответе пътя за Господа

ПРИВЛИЧАЛИ СМЕ ГРЕШНИЦИТЕ С ПОСЛАНИЕ, КОЕТО Е БЕЗСИЛНО ДА ГИ ОСВОБОДИ

„Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводно място прав друм за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне, и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите места ще станат прави, и неравните места поле; и славата Господна ще се яви, защото устата Господни изговориха това” (Исаия 40:3-5).

Както вече казах, тези стихове пророчески говорят за служението на Йоан Кръстител. *„Защото този беше, за когото се е говорило чрез пророк Исаия, който казва: Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа, прави направете пътеките за Него”* (Матей 3:3). Еврейската дума за приготвям в Исаия 40:4 е панах. Определението на тази дума от еврейския речник е „да обърна, да преобърна или приготвя (подготвя)”. На четиридесет и девет места в Стария Завет думата е преведена със значение „приготвям”. (Четири от тези места са свързани със същото послание за пътя Господен - Исаия 40:3, 57:14, 62:10; Малахия 3:1). Думите приготвям и приготвен се срещат повече от сто пъти в Стария Завет, но са преведени от различни еврейски думи. Затова не е погрешно да кажем, че стихът би могъл да гласи: „Глас на един, който вика в пустинята: Върнете се към пътя на Господа!” В Исаия 40:4 се казва, че *„кривите места ще станат прави”*. Еврейската дума за крив е агоп. Определението ѝ от еврейския речник е следното: „измамен, лъжлив, заблудителен, опетнен или крив”. Агоп се появява три пъти в Стария Завет. Първото място е в гореспоменатия стих; второто е в Еремия 17:9, където се казва: *„Сърцето е измамливо (агоп) повече от всичко и е страшно болно, кой може да го познае?”*, а третото е в Осия 6:8, където е използвано значението „опетнен”. Вярвам, че Исаия 40:4 би могло да се приеме: „Лъжливите места ще станат прави”. Като обобщим нещата, се получава следното: „Глас на един, който вика в пустинята: Върнете се към пътя на Господа... Лъжливите места ще станат прави”.

Когато се върнем към служението на Йоан Кръстител, откриваме, че архангел Гавраил казва за него: *„И ще обърне мнозина от израилтяните към Господа техния Бог”* (Лука 1:16). Той не бе изпратен при езичниците, които никога не бяха чували името на Господа. *Бе изпратен при изгубените овце в религиозната структура и при тези, които бяха напуснали религиозната структура поради неудовлетворение, обезсърчение или обида.* Целта на неговото служение беше да призове израилтяните да се върнат към Божиите пътища, а не да продължават в своите, макар мнозина да бяха религиозни и да вярваха с цялото си сърце, че са добре в настоящото си състояние.

Хиляди редовно посещаваха синагогата, без въобще да подозират какво е състоянието на сърцата им. Мамеха се, като мислеха, че тяхното поклонение и служба са приемливи пред Бог. Йоан беше изпратен, за да разобличи заблудата, в която живееха. Тези хора вярваха, че са оправдани, понеже бяха Аврамови потомци, които следваха доктрините на бащите, даващи десетък, изричащи молитви и спазващи безброй много други религиозни навици. Но всичко това беше само заместител, докато в действителност техните сърца стояха далеч от Бога. Те бяха *заблудени*.

Това са възпитаници на *евангелието на егото*. Нашето послание е било: „Елате при Исус и вземете”. Привличали сме грешниците с призив, неспособен да ги освободи от греха. Успокоявали сме ги, като сме обещавали нов и по-добър начин на живот. Били сме по-загрижени да получим положителен отклик от хората, отколкото да видим как истината ги освобождава. Привличаме грешниците, като ги омайваме с изгодата или облагите от спасението, без ясно да им покажем къде се намират и да им говорим за покаяние, така че да се обърнат към господството на Исус Христос.

Еремия 9:3-6 казва: *„Засилват се на земята, но не за честността, защото напредват от зло в зло, а Мене не познават - казва Господ... Всеки мами ближния си, никога не говорят истината. Научиха езика си да говори лъжи; до уморяване вършат беззаконие. Жилището им е в сред коварство; чрез коварство те отказват да Ме познаят, казва Господ”*. Къде са мъжете и жените, които са се засилили за честността на земята? Този въпрос е вик от Божието сърце. Вместо да се изправят за правдата, служители и обикновени християни се притесняват, да не би, прогласявайки истината, да съблазнат хората; отдръпват се и учат езика си да говори лъжа. Това е опасно, защото ако човек живее в лъжа достатъчно дълго време, в крайна сметка той започва да я приема за истина. Това е заблудата! Яков 1:26 го потвърждава: *„Ако някой счита себе си за благочестив, а не обуздава езика си, но мами сърцето си, неговото благочестие е суетно”*. Този квас на компромисите се е разпространил до такава голяма степен, че дори служители биват

клеветени от други служители, защото говорят истината. По-лесно е да печелиш души за Господ, ако не казваш нищо. Но това често означава, че им спестяваш цялата истина. Служителите се задоволяват с послания, които привличат хората към Исус без покаяние. В резултат на това грехът все още владее сърцата на новоповярвалите. Създават се „християни“, които вярват на лъжата, че можеш да служиш на Бога и да обичаш света! Това им придава благочестив вид, но липсва силата за промяна на сърцето. Прочетете следния стих внимателно: **„А това да знаеши, че в последните дни ще настанат усилни времена. Защото човеците ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятелни на доброто, предатели, буйни, надутни, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му, които всякога се учат, а не могат да дойдат в познанието на истината”** (II Тим. 3:1-7).

Чувал съм служители да коментират този стих, казвайки, че мъжете и жените ще имат вид на благочестиви, но ще отхвърлят дарбите на Духа. Но при едно по-задълбочено изследване откриваме, че не такъв е смисълът на написаното. Бог казва, че в последните дни (в които живеем в момента), хората в църквата ще призовават именно Господ, ще ходят на църква, ще се вълнуват от обещанията на Бог, но все пак ще отхвърлят силата на благочестието, която може да ги промени: себелюбивите - към обичащи другите; сребролюбивите - към обичащи Бог; надменните и горделивите към истинско смирение; непокорните на родителите - към покорни; неблагодарните - към благодарни; нечестивите - към святи; лишените от обич - към обичащи и т. н. Павел ги описва като хора, които **„всякога се учат и все не могат да дойдат в познание на истината”**. С други думи, те обичат да са поучавани в Божиите неща, но никога **няма да дойдат до познание на истината, защото не я прилагат**. Така си остават непроменени. Макар и привидно да имат духовен живот, те всъщност не познават Бога, поради измама! Господ казва: **„чрез коварство (измама) отказват да Ме познаят”** (Еремия 9:6). Подобна форма на благочестие не води до интимното Му познаване. Исус каза, че мнозина ще се обърнат към Него в онзи ден: **„Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие”** (Мат. 7:22-23), а в I Коринтяни 6:9-10 се казва: **„Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложниците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулиганите, нито грабителите няма да наследят Божието царство”**.

Нека да изтъкнем нещо важно: Бог гледа сърцето. Истинското състояние на човека се определя от неговото сърце, а не от действията му. Исус се завръща за Своята горещо влюбена в Него Невяста, а не за хладка, изпълнена с грях църква! Едно от определенията за святост е „състояние на чистота”. Исус каза: **„Блажени са чистите по сърце, защото те ще видят Бога”** (Матей 5:8). Забележете, не казва: „Блажени чистите по действия, защото те ще видят Бога.” Опитвали сме се да придобием святост чрез правила и постановления, като сме се ограничавали с легалистични наредби относно важни неща (например никакъв грим, стриктни изисквания за облеклото, никаква телевизия и т. н.) с цел да постигнем вътрешна чистота. Но Бог не търси подобна форма на святост; Той желае вътрешна промяна във вашите сърца, защото чистото сърце ще произведе чисто поведение! Исус каза в Матей 23:26 **„очистете първо вътрешността на чашата и блюдото (сърцето), за да бъде и външността им чиста”**. Ако сърцето ви е чисто, няма да желаете да се обличате по съблазнителен начин. Една жена може да е облякла рокля до глезените и пак да е носителка на изкусителен дух, а друга да е облечена с панталони, но да има чисто сърце! Независимо какво казва модата, не дрехите правят жената, а жената - дрехите.

Един мъж може да се хвали, че никога не се е развеждал, но все пак да пожелава чужди жени. Това святост ли е? Ако сърцето ви е чисто, ще проявявате нетърпимост към греха. Но няма да осъждате със себеправедно отношение онези, които са вързани от него! Често категоризираме греха - осъждаме определени грехове, а извиняваме други. Като поставяме себе си за съдии, ние се оприличаваме на фарисея, който осъждаше бирника и останалите, но оправдаваше себе си.

Галатяни 5:19-20 казва: **„А делата на плътта са явни: блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и тем подобни, за които**

ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство”.

Вражди, разпри, ревнования, ярости и разцепления са включени в същия списък като блудство и убийства (в англ. превод след „зависти” фигурира „убийства” - б. пр.). Много пъти себеправедни хора са изпълнени с огорчение и омраза. Тази омраза се вижда в отношението им към хомосексуалистите, за които Исус също е умрял. Човек, изпълнен с омраза, е не по-праведен от онзи, който е затънал в хомосексуализъм! (Това се разглежда подробно в следващите глави).

Помазанието на Илия, което Бог дава в тези последни дни, смело ще конфронтира подобни заблуди. Посланието ще бъде, да се завърнем при Господа и в резултат „лъжливите места ще станат прави” (Исаия 40:3-4). Бог обича Своята Църква твърде много, та да я остави в заблуда.

Всяка планина и хълм ще се снишат

„Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводно място прав друм за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне, и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите места ще станат прави, и неравните места поле; и славата Господна ще се яви; и всяка твар купно ще я види”. Бог казва, че всяка долина ще се издигне, а всяка планина и хълм ще се снишат! Планините и хълмовете говорят за човешката гордост. Всеки горделив и надигнат път ще се сниши. Трябва да уточним какво е гордостта.

Дързостта често се бърка с гордостта. Ако човек е уверен в Бога, това се тълкува като арогантност и гордост. Когато Давид отиде на бойното поле при братята си и видя Голиат да хвърля презрение към Божиите армии, неговият уверен отклик накара братята му да го обвинят в гордост. Давид каза: **„Какво ще се направи на онзи, който порази тоя филистимец и отмахне укора от Израеля? Защото кой е тоя необрязан филистимец, та да хвърля презрение върху войските на живия Бог?”** (I Царе 17:26). Неговата дързост изобличи най-големия му брат Елиав, който служеше в армията на Саул. **„Гневът на Елиав пламна против Давид и рече: Защо си слязъл тук? И кому си оставил онези малки овци в пустинята? аз зная гордостта ти и лукавицната на сърцето ти”** (I Царе 17:28). Елиав беше гордият. Навярно все още беше малко разстроен заради това, че Самуил бе помазал неговия невръстен брат за следващ цар на Израел вместо него. Дали по тази причина Бог не бе избрал Елиав - заради горделивото му сърце? Много пъти обвиняваме другите за неща, с които самите ние се борим.

Така е и днес. Много хора, които са уверени в Бога, биват обвинявани в гордост. Има неправилно схващане за гордостта и смирението. Мнозина в църквата смятат, че смирението е да действаш предпазливо, да се държиш свръхдуховно, като подчертаваш, че не си достоен. Свели са **смирението до външно действие, докато то би трябвало да бъде вътрешно състояние на сърцето.**

Имаше един цар на Юда на име Озия, потомък на цар Давид. Озия бе коронован за цар на шестнадесетгодишна възраст. Когато се възкачи на престола, започна да търси Бога усърдно. Разбира се, ако и вие бяхте на шестнадесет години и ви избереяха за цар на цяла нация, щяхте да се обърнете към Господа. За него е писано, че **„докато търсеше Господа, Бог му даваше успех”** (II Летописи 26:5). Бог много го благославяше; той излезе да воюва срещу филистимците и ги порази в много градове, а също и арабите, маонците и амонците. При неговото царуване нацията стана силна в икономическо и във военно отношение; радваше се на голям успех. **„Но когато стана силен, сърцето му се надигна, та се отдаде на поквара; и извърши престъпление против Господа своя Бог, като влезе в Господния храм, за да покади върху кадилния олтар”.** Точно, когато беше силен, а не слаб, сърцето на Озия се възгордя. Точно, когато видя успеха и благоуспяването да увенчават всичките му начинания, неговото сърце престана да търси Господа.

Един ден Бог ми проговори и каза: **„Джон, повечето хора са падали в моментите на изобилие, а не през сухите периоди”.** Това е примка за много християни. Когато се спасят, те са гладни да познаят Господа и Неговите пътища. Търсят Бога и упоават на Него за всичко. Ходят на църква с вика „Господи, искам да Те позная!” Но когато знанието им нарасне и натрупат малко опитност, тяхното отношение се променя в „Да видим дали този служител си е на мястото!” Вместо да четат Библиите си с нагласата „Господи, открий ми се”, те имат точно установена доктрина и четат това, в което вярват, вместо да вярват на това, което четат. Станали са експерти по Словото, но са загубили някогашното си сърдечно смирение. Такова е положението в Америка при наличието на толкова много поучения. В Коринтяни 8:1 се казва: **„Знаем, че ние всички уж имаме знание... Но знанието възгордява, а любовта назидава”.** Любовта не търси своето!

Гордостта го търси - често зад маската на религията! Бог казва, че знание, придобито без любов, води до гордост. *Когато гордостта на цар Озия нарасна, той стана по-религиозен!* Сърцето му се надигна и той влезе в храма - да се „поклони”. Гордостта и религиозният дух вървят ръка за ръка. Религиозният дух кара хората да мислят, че са смирени, поради проявената „духовност”, но истината е, че те са горди. От друга страна, гордостта държи човека в робство на религиозния дух, понеже той е твърде горд, да си го признае! Ето една от причините, поради които гордостта в църквата е толкова добре замаскирана - защото се крие зад религиозна маска!

Религиозната гордост би могла да се определи като „разбиране, че имаме способността да бъдем като Бога, но отделени от Него”. Значи да виждаме себе си способни да вършим, да знаем или да имаме нещо по своя начин (дори то да изглежда духовно), но да се разминава с Божия начин. Това те прави да бъдеш източникът и центърът на всичко в твоя живот. За да разберем това по-добре, нека да забележим как Исус гледаше на Себе Си. *„Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, не може Синът да върши от само Себе Си нещо, освен това, което вижда да върши Отец, понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши”* (Йоан 5:19).

Тук се съдържа всичко. Дори Исус казва, че не може да направи нищо, което не е определено от Отец. Обърнете внимание на времето, в което говори. Не казва: „Не може Синът да върши от Себе Си нищо, освен това, което *видя* да върши Отец”. Но думите Му са: „Не може Синът да върши от Себе Си нищо, освен това, което *вижда* да върши Отец”. Религиозният дух се държи здраво за това, което Бог е направил, но се противи на нещата, които Той извършва в момента.

Ръка за ръка с религиозния дух действа гордостта, която се основава на собствената сила. Пример за това са фарисеите. Те действаха много свято, докато сърцата им бяха изпълнени с гордост. Придържаша се към това, което Бог е направил чрез Мойсей и Авраам, но се противяха на Сина на Живия Бог, изявен сред тях. Външно изглеждаха много духовни... постеха всяка седмица, даваха десетък, изричаха дълги публични молитви. Всички тези неща обаче, ставаха чрез собствените им способности, в името на Йехова и със старозаветни стихове в подкрепа, но не и в Духа на Йехова! Днес също има хора, които са изrekli молитвата на покаяние, дават десетък и ходят на богослужения. Години наред са посещавали църква и са служили, но сърцата им са изпълнени с гордост. Казват, че това, което правят, е вдъхновено от Бога, но всъщност се изявява тяхната воля и разбиране да направят неща в името на Исус!

Нека отново да погледнем Озия и да видим какво стана, когато свещениците му се противопоставиха: *„А Озия, който държеше в ръката си кадилница, за да кади, разяри се, и като се разяри на свещениците, проказата му избухна на челото му пред свещениците в Господния дом, близо при кадилния олтар. И първосвещеник Азария и всичките свещеници погледнаха на него, и ето, бе проказан на челото си; и побързаха да го извадят от там, и даже сам той побърза да излезе, защото Господ го беше поразил”* (II Лет. 26:19-20). Озия се разяри. Гордостта винаги се самозащитава. Тази самозащита е подплатена с гняв. Гордият човек обвинява всички останали, но извинява себе си. Гневът на Озия бе насочен към свещениците, но проблемът не беше в тях, а в него. Гордостта бе заслепила очите му! В резултат на което по неговото тяло се появи проказа. Проказата беше външно проявление на вътрешното състояние! Така че, най-вече се появи проказата, но гордостта беше нейният скрит корен. Същото важи и днес.

Виждали сме много служители да изпадат в грях, особено в сексуално отношение. Господ ми говори за всички сексуални грехове сред служителите. Каза ми: *„Джон, коренът не е сексуален, но е свързан с гордостта; сексуалният грях е последица от смето на гордостта, което вече има почва в сърцата им”*. Бог въздига пророческото помазание като глас на един, който вика в пустинята: *„Върнете се към пътя Господен... Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши”*. Гордостта ще изчезне, преди славата на Господа да се яви. Исая 6:1 казва: *„В годината, в която умря цар Озия, видях Господа седнал на висок и издигнат престол и полите Му изпълниха храма”*. Полите Му символизират Неговата слава! Бог ми проговори и каза: *„Джон, Исая не видя славата Господна, преди Озия да умре”*. Това послание има следния смисъл за нас днес: *„Църквата няма да види Божията слава, докато гордостта не умре”*.

Всяка долина ще се издигне

„Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята път за Господа, направете в безводно място прав друм за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне, и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите места ще станат прави, и неравните места поле” (Лука 3:4-5).

Долините говорят за смириенето. Тези, които са смирили себе си, ще бъдат издигнати. Тук е мястото да кажа, че **пустинята ще ни помогне да се смирим!** Ако си спомняте, едва след като пропиля всичките си пари и бе принуден да яде със свинете, блудният син дойде на себе си и осъзна, че всичко, което е преследвал в този свят е празно и безсмислено и че може да намери истинска радост само в дома на баща си. Мойсей се опита да избави Израел от Египет по своя начин, когато беше на четиридесет години. Знаеше, че той е избраният от Бог да го направи! Макар да беше призван от Господа, Мойсей се опита да използва силата и мъдростта на Египет. Тази планина на самоувереност трябваше да се сниши. След четиридесет години, прекарани сред овцете в отдалечена част на пустинята обаче, той бе готов да извърши нещата по Божия начин! Пустинята му помогна да смири себе си под Божията мощна ръка. Пророк Йона избра лесния начин, бягайки от това, към което Бог го бе призвал. Но след три дни в корема на голямата риба той се промени, смири се и извика: „**Но пак ще погледна наново към светия Твой храм**” (2:4). Йона наистина се смири, но със сигурност обстоятелствата много му помогнаха да го направи. Престоят в търбуха на кита определено беше пустинно преживяване, което подготви пътя за Господа, не за Йона! След като пророкът се смири, Бог го издигна да занесе Господното Слово в нечестивия град Ниневия.

Как можем ние, Църквата, да насочим пръст към света и да проповядваме: „Покайте се...”, след като се намираме в такова състояние?! Гордостта и себичните молитви се ширят сред служителите. Разкъсвани сме от борби, които ни разделят в стотици лагери. В Притчи 13:10 се казва: „**От гордостта произхожда само препиране**”. Коренът на препирането и разцеплението в църквата днес, е гордостта! Тази гордост се е прикривала зад фалшивото смирение, което заявява: „За това голямо нещо, което направих, отдавам славата на Бог.” Но направеното все пак е специално подчертано. Думите искат да ни внушат: „Добре вижте чрез кого го е направил!”

Когато изберем да се смирим, също като Йона, Бог ще ни помаже като народ и като църква, да прогласим Неговото Слово на този свят. Тогава ще видим голямата жътва на души. Бог подготвя Своята Църква да изяви славата Му както никога преди. Цели градове и села ще идват при Господа. Нации ще коленичат при нозете на Господаря с голяма радост. Всеки един от истинската Църква ще бъде въввлечен в тази велика жътва. Но нито една твар няма да се похвали пред очите Му! Хората няма да могат да търгуват с това велико Божие раздвижване, нито да се възползват от него. Плът няма да съучаства в славата на Бога!

Господ заведе пророк Езекил в долината на сухите кости и го запита какво вижда. Езекил видя напълно изсушени кости: въобще нямаше плът по тях! Това бе картина на целия Израилев дом. Бог отмахна всяко начинание на плътска гордост в долината на смириенето! Хората казаха: „Костите ни са сухи, надеждата е загубена и самите ние сме отсечени!” Те изглеждаха толкова безнадеждни, че когато Бог, за Когото всичко е възможно, погледна към Езекил и попита: „Могат ли тези кости да живеят?”, пророкът навярно си помисли: „Изглеждат толкова безнадеждни, че едва ли някога ще оживеят, но не се осмелявам да кажа това на Бог за Неговите хора.” Така че, прояви мъдрост и отговори: „О, Боже Господи, само Ти знаеш.” Тогава Господ каза: „**Пророкувай на тези кости и им кажи: О, сухи кости, чуйте Словото на Господа!**” Ако Езекил бе пророкувал на тези кости според днешния стандарт, щяхме да го видим да отива при всяка кост, изричайки нещо от тоя род: „Костице, моля те, стани! Така казва Господ, моя кост, моя костице, призвана си от мен и ще имаш служение; ще се ожениш за другата костица ей там - руса, със сини очи, и аз ще ви дам хубава двуетажна къща и ще бъдете толкова благословени”. После би отишъл при следващата кост с прекрасното „увещателно” слово и т. н. Разбирали сме по толкова неправилен начин пророческото служение! Езекил проговори отново на костите чрез Божествено вдъхновение и Господното пророческо Слово накара духа да се върне в костите и да оживеят.

„**Пророкувах прочее, както ми заповяда; и духът влезе в тях; те оживяха и изправиха се на нозете си, една твърде голяма войска**” (Езекил 37:10). Бог е допуснал истинската църква, не църквата блудница, да стигне до мястото, където изглежда почти безсилна (в сравнение с книгата Деяния). Направил го е, за да ни смири, така че, когато се изпълним с Неговата сила и слава, да не паднем в същото осъждане, както дявола (I Тимотей 3:6), което е гордост.

Като младеж Йосиф беше малко горд, макар да обичаше Бог. Когато Господ му даде двата съня за това - как ще властва над братята си, той незабавно отиде при тях и се похвали със своя призив. Но след тринайсетгодишно робство и престой във фараоновата тъмница, Йосиф бе доведен до смирение. Когато братята му се върнаха при него, той не каза: „Виждате ли, казах ви, че Бог ме е призвал за ваш лидер”. Вместо това им даде щедри дарове и им послужи, както е редно да „Глас на един, който вика”, Джон Бивигър

постъпи всеки водач в Божието царство. В Църквата има мнозина, които ще бъдат пионери, подобно на Йосиф. Ще преминат през жестоката пустиня, докато другите в Църквата няма да преживеят същото като тези мъже в обучение. После, когато са готови като лидери, Бог ще заведе останалите в безводната пустиня. **Вече няма да могат да живеят както преди.** Ще идват при тези пионери, както направиха братята на Йосиф, и ще стане размяна на позициите! Лидери, които преди са управлявали чрез доминиране, сега ще дойдат при някогашните си подчинени и ще служат под тяхното ръководство! Божият характер обаче, ще бъде изработен в живота им, благодарение на долината на смирението и няма да желаят никой да им служи, но самите те ще искат да слугуват. Сега Бог може да ги издигне, защото ще разчита на смирението в сърцата им - да се обърнат към децата, а не към себе си. Господ казва, че това пророческо помазание на Илия ще **„обърне сърцата на бащите (лидерите) към децата и непокорните към мъдростта на праведните”** (Лука 1:17). Слушайте внимателно всички вие, които призовавате името Господно!

Вие или ще се смирите в долината на смирението, или ще бъдете смирени в деня, когато Неговата слава се открие! Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши!

Глава пета: Вълци в овчи кожи

БОЖИЯТ СЪД ЩЕ БЪДЕ СПОРЕД НЕГОВИЯ ПРАВЕДЕН СТАНДАРТ, А НЕ СПОРЕД НАШИЯ

„Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас в овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители. От плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репей? Също така, всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове. Не може добро дърво да дава лоши плодове; или лошо дърво да дава добри плодове. Всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и се хвърля в огън. И тъй, от плодовете им ще ги познаете” (Матей 7:15-20).

Разпознаване на лъжливите пророци

Исус ни предупреди с думите: **„Пазете се от лъжливите пророци!”** Защо в Новия Завет има толкова предупреждения за това? Причината е, че тези хора действат много подвеждащо. Те са подмолни и лукави. Те не идват облечени като вълци, а като овце. Готови са да действат като всички останали християни. Относно последните дни Исус казва, че **„много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина”** (Матей 24:11). По-нататък обяснява, че ако е възможно, дори избраните ще бъдат подведени по техните знамения и чудеса. Как можем да ги познаем? Исус казва, че ще ги познаем по плодовете - не по поученията, знаменията и чудесата.

Нека да изтъкна нещо много важно - Исус не казва, че ще разпознаем лъжепророците от истинските пророци в зависимост от това, дали техните пророчества са се изпълнили. Подобно мислене идва от старозаветните стихове като Второзаконие 18:22, където пише: **„Когато някой пророк говори от Господното име, и думата му не се сбъдне нито се изпълни, тая дума Бог не е говорил; пророкът я е говорил надменно; да се не боиш от него”**. Днес мнозина преценяват истинските и лъжливите пророчества според този критерий, а не според критерия, даден ни от Исус. Чувал съм много хора, дори водачи, да казват за някой, че е лъжепророк, защото пророчеството му не се е изпълнило. И обратното, чувал съм хора да казват: „Знам, че този човек е истински пророк, защото това, което каза, се сбъдна”. Но нека да изтъкна, че в Стария Завет Валаам беше корумпиран пророк с пожелаващо сърце и пророкува с точност за Израел и за раждането на Месията. Макар пророческите му думи да бяха точни, неговият плод не беше добър. Защото Исус каза за него, че той **„учеше Валаака да постави съблазън пред израилтяните, та да ядат идоложертвено и да блудстват”** (Откровение 2:14). Бяха му дали пари и подаръци, за да прокълне Израел, но понеже не можеше да прокълне тези, които Бог е благословил, той учеше Валаак как да доведе израилевите чада под проклятие, като ги тласне към грях. Това би ги вкарало под осъждане. В резултат, двайсет и четири хиляди израилтяни умряха от язвата, дошла като съд за тяхното непокорство (Числа 23:8). Плодът на Валаам беше лош, въпреки че неговите пророчества бяха правилни. Той беше лъжепророк и в Исус Навиев 13:22 е наречен „чародеец”. Убит е в битка от острието на израилтянски меч. От тук можем да видим, че определението дали един пророк е истински или лъжлив не може да стане чрез точността на неговите пророчества дори в Стария Завет.

Нека да погледнем Божия критерий в Стария Завет за разпознаване на истински и лъжливи пророци. **„Ако се въздигне сред тебе пророк или съновидец и ти означаи знамение или чудо, и**

се сбъдне знаменieto или чудото, поради което той ти говори, казвайки: Да идем след други богове, които ти не си знаел, и да им служим, да не слушаш думите на оня пророк или на оня съновидец, защото Господ вашият Бог ви изпитва, за да узнае дали любите Господа вашия Бог с цялото си сърце и с цялата си душа. Господа вашия Бог да следвате, от Него да се боите, Неговите заповеди да пазите, Неговия глас да слушате, Нему да служувате и Нему да сте привързани. А оня пророк или оня съновидец да се умъртви, защото е проповядвал отстъпление от Господа вашия Бог, Който ви е извел из Египетската земя и ви е изкупил от дома на робството, за да те отклони от пътя, в който Господ твоят Бог ти заповяда да ходиш. Така да отмахнеш злото отсред себе си” (Второзаконие 13:1-5).

Плодът на Валаамовия живот и служение отклониха Израел от Божието сърце, макар пророкуването от него да беше вярно и точно. Сега вече трябва да ни е ясно, че дори думите на някого да са точни, това не е потвърждение, че той или тя е истински пророк! Исус изяснява нещата с думите: **„И тъй, от плодовете им ще ги познаете”** (Матей 7:20). Нужно е да бъде изпитан плодът в живота на служителя, както и плодът на неговото служение.

От плодовете им ще ги познаете

Галатяни 5:22 казва: **„А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон”**. Това е плодът, който трябва да се види в личния живот на истинския пророк. Исус казва, че светът ще познае, че сме Негови ученици по нашата любов един към друг (Йоан 13:35). Да обичаш някого не означава непременно да се държиш много мило с него. Има умели и изкусни хора, които карат човека да се чувства прекрасно и се отнасят добре с него само заради лична изгода. Някои мъже се държат великолепно с жените, но единствено с цел да се възползват сексуално от тях. Така че, само, защото някой ви се усмихва и говори хубави неща за вас, не означава, че той или тя ходи в плода на Духа. Второ Коринтяни 5:16 казва: **„От сега нататък ние не познаваме никого по плът”**.

Не ни е дадено да познаваме мъжете и жените според техния характер. Характерът може да е измамлив. По-скоро трябва да ги познаваме чрез Духа. Нужно е да бъде разпознат плодът на Духа. Да разпознаеш означава да видиш и да различиш ясно мотивите и намеренията на човека. Да разпознаеш значи правилно да прецениш това, което е в сърцето на другия. Библията казва, че духовно зрелите са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото (Евр. 5:14). За да виждаш правилно, твоят мотив трябва да бъде любов, а не осъдителност. Много хора твърдят, че могат да разпознаят злото в другите, но в действителност те просто ги осъждат. Филипяни 1:9 казва: **„И затова се моля, щото любовта ви да бъде все повече и повече изобилно просветена и всячески проницателна”**. Тук виждаме, че правилното разпознаване е вкоренено в Божията любов.

Когато Исус казва: **„Ще познаете лъжливите пророци по плодовете им”**, Той има предвид, че можете да ги разпознаете по плодовете в техния живот. Дали пред вас стои любов или егоизъм, скрит зад усмивка? Истинската любов не търси своето. Не се мотивира от лична изгода или удоволствие. Не се стреми към успех, признание, положение или пари. Ще говори и ще действа според истината, дори, когато това ѝ коства отхвърляне, защото тя търси най-доброто за човека. Ако наистина обичаш някого, ти си готов да се откажеш от своите желания и цели за доброто на другия. Исус казва в Йоан 15:13 **„Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си”**. Този плод Господ иска да видим в живота на истинския пророк!

Също така, трябва да наблюдаваме плода, произведен от служението. Приближава ли то хората до Бога? Или ги привлича и насочва към самото служение, като говори неща, каквито хората искат да чуят, а не каквито трябва да чуят? Еремия издига глас чрез Божия Дух: **„Още и в ерусалимските пророци видях нещо; прелюбодействат и ходят в лъжи, и подкрепят ръцете на злодейците, тъй щото никой не се връща от злото си”** (Еремия 23:14). Как са подкрепяли ръцете на злодейците? Като са проповядвали това, което ще им угоди, а не са конфронтирали тяхното нечестие. Днес в Америка се шири подобно нещо. Пастири и служители проповядват не изобличителни проповеди, така че хората да не се съблазнят и да не напуснат. Ако си тръгнат, ще си вземат парите. Заблудата е: **„Нуждаем се от техните десетъци, дарения или таланти, за да продължим това служение, което Бог ни е поверил”**. Понеже правят компромис с истината, те започват да вярват в заблудата на хладината. Резултатът или плодът от всичко това е, че никой не се покаява от нечестивите мисли в сърцето си и нечестивото си поведение, което е толкова явно. Ако някой дойде и проповядва истината, тези служители и църковни членове я отхвърлят с думите:

„Неговото проповядване е твърде сурово. Той не проповядва с любов. Бог е много милостив. Затова ни позволява да се покаем”. Имаше едно семейство, което даваше значителни подаръци на нашия екип през първите две години от пътуващото ни служение. Те обичаха служението ни и казваха на много хора за нас. Винаги очаквах с нетърпение пристигането ми да служа в тяхната област. Дойде ден, в който Господ ми даде коригиращо послание за тях. Те се опитваха да контролират своята църква чрез влиянието и парите си. На жената изобщо не ѝ хареса това, което казах. Тя се съблазни от него и престана да подкрепя нашето служение. Семейството ѝ постъпи по същия начин. Знаех, че вече не ни подкрепят заради това, което направих, но да чуят истината беше по-важно за тях и за църквата, макар да не го осъзнаваха. След като два месеца премислях ситуацията, усетих подтик да напиша писмо. Представих обоснования за посланието, което ѝ бях дал и добавих някои слова, които Бог беше вложил в сърцето ми. Не ме интересуваха техните пари или отхвърляне. Истината беше най-важното. Когато Бог е ваш източник, хората не могат да ви манипулират с техните пари или приятелство. Вижте какво Господ казва чрез пророк Михей: **„Така казва Господ за пророците, които заблуждават хората Ми, които, докато хапят със зъбите си, викат: Мир! Но, ако не тури някой нещо в устата им, обявяват война против него. Затова ще ви бъде нощ, та да нямате видение и ще ви бъде тъмно, та да не прокобявате, слънцето ще залезе за пророците и денят ще се помрачи над тях. Тогава гледачите ще се засрамят и чародейците ще се смутят; Да! Те всички ще се покрият до горната си устна, защото няма отговор от Бога. Но аз наистина съм пълен със сила, със съдба и с мощ чрез Духа Господен, за да изявя на Яков престъплението му и на Израеля греха му. Слушайте, прочее, това, първенци на Якововия дом и началници на Израилевия дом, които се гнусите от правосъдие и извращавате всяка правота, които градите Сион с кръв и Ерусалим с беззаконие, на които първенците съдят за подкупи, свещениците му учат за заплата и пророците му чародействат за пари и пак се облягат на Господ и казват: Не е ли Господ сред нас? Никакво зло няма да ни сполети”** (Михей 3:5-11). Това сякаш се отнася за ситуацията в американската църква. Ако някой е значим дарител на служението, служението и неговите помощници толерират поведение от негова страна, което никога не биха изтърпели от човек, който е беден или няма слава и влияние. Правят такива важни хора членове на църковното управление, запазват им специални места и се отнасят с тях по по-специален начин. Яков говори за това: **„Братя мои, да не държите вярата на прославения Господ Исус Христос с лицемерие. Защото, ако влезе в синагогата ви човек със златен пръстен и с хубави дрехи, а влезе и сиромах с оплескани дрехи, и погледнете с почит към оня, който е с хубавите дрехи, та речете: Ти седни тука на добро място, а на сиромаха речете: Ти стой там, или седни до подножието ми, не правите ли различия помежду си и не ставате ли пристрастни съдии?”** За съжаление, парите си казват думата в много от църквите и служенията в Америка. Имашите ги биват удостоявани със специално внимание. Банкети и церемонии се устройват на „високопоставените дарители” на служенията. С каква цел? За да продължат да дават и да не се насочват към друго служение със своята финансова поддръжка! Служителят вече не е контролиран от Святия Дух, а от богатите си дарители. Ще говори добри неща на тези, които хранят неговото служение, като пренебрегва греховете им. Сега тези богаташи имат влияние в служението. Не искам да кажа, че всички служители, които дават благодарствени банкети и специални празненства, имат за цел събирането на пари - някои съвсем искрено желаят да почетат хората, инвестирани в тяхната работа. Но ако се дава банкет, той трябва да бъде както за тези, които дават по петстотин долара месечно, така и за даващите по един долар. Исус каза, че вдовицата даде повече от всички останали, макар дарението ѝ да бе само две лепти! Ако празненствата се устройват с такъв мотив, ще имате съвсем различна атмосфера.

Бог дава да се разбере колко е опасно да получаваш подкупите на богатите и влиятелни хора: **„Да не приемаш подаръци, защото подаръците заслепяват виждащите и извържат думите на праведните”** (Изход 23:8). Служителят загубва способността си да разпознава в мига, в който започне да обръща по-голямо внимание на този, който има влияние или пари. Няма правилна преценка, защото е мотивиран от егоизъм, а не от любов. Думите му стават извратени и по тоя начин служението започва да отстъпва, макар да е възможно да продължи да се разраства и помазанието да не се оттегли. О, да - помазанието не спира, защото **„даровете и призванията от Бога са неотменими”** (Римл. 11:29). Бог не отнема помазанието и призова. По тази причина има служители, които все още ходят в силата и помазанието на Господа, но чиито живот е покварен.

Михей беше пророк, който истински обичаше хората. Той казва, че понеже служителите изповядват мир за тези, които ги хранят, няма да имат отговор от Господа. Думите им звучат така, сякаш са от Бога, но всъщност не са. Михей обаче, е достатъчно смел, за да говори Божиите думи, като знае, че ще бъде гонен заради тях. Затова той е изпълнен със сила и с Духа Господен. Той има Божият отговор, който другите се опитват да имитират. Ето защо може да ги смъмри, да ги коригира или да ги назидава. Той предпочита да представя това, което Бог казва, отколкото да търси изгодата за своето служение. В конкретния случай Словото на Господ има за цел да изобличи греховете на Божиите хора и да ги призове към покаяние. Михей не проповядва леки думи, но предоставя казаното от Бог, без значение дали хората го приемат или не. Бог издига поколение, което ще говори това, което Той казва, дори посланието да не е популярно. Тези служители ще бъдат млади и стари. Някои ще са били в служение няколко години, други ще са новодошли. Ще имат плода на Духа в личния си живот. Божията любов ще бъде основата на техния живот и служение. Затова ще обичат Неговите хора с чиста любов. Тяхна цел няма да бъдат дарбите или служението, но Божието сърце. Защото знаят, че **„ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам всичкото си имане за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, каква полза?“** (I Кор. 13:1-3). Като осъзнават това, те ще **„следват любовта, но ще копнеят и за духовните дарби“** (I Кор. 14:1).

Новият Завет говори за лъжеапостоли и лъжебратя (II Кор. 11:13, 26). И двете категории хора ще бъдат съдени според плода на техния личен живот и на служенията им. Дали техните служения са привличали хората към тях самите или към плана и целта на Бог? Павел, истинският апостол, наставлява Тимотей: **„а ти си последвал моето учение, поведение, целта, вярата ми, дълготърпението, любовта, твърдостта“** (II Тим. 3:10). Макар в Павловото служение да има невероятни чудеса и дарби, той насърчава Тимотей да следва плода на Духа в неговия живот, а не чудесата или помазанието. Исус го казва пределно ясно: **„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“** (Йоан 13:35). Затова отново ще ви кажа - не гледайте чудесата и помазанието, за да прецените дали сте изправени пред лъжлив или истински пророк, апостол или брат, но търсете плода на Духа в неговия личен живот.

Глава шеста: Махнете се от Мен: Никога не Съм ви познавал

КОИ СА ТЕЗИ МНОЗИНА, КОИТО НЯМА ДА ПОЛУЧАТ ДОСТЪП ДО ЦАРСТВОТО?

„Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас в овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители. От плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репей? Също така, всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове. Не може добро дърво да дава лоши плодове; или лошо дърво да дава добри плодове. Всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и се хвърля в огън. И тъй, от плодовете им ще ги познаете. Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! Ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. В оня ден мнозина ще ми рекат: Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име извършихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Никога не съм ви познавал; идете си от Мене вие, които вършите беззаконие“ (Матей 7:15-23).

„В оня ден мнозина ще Ми рекат“

Исус дава да се разбере, че ще познаем лъжливите пророци по техния плод. Както беше дискутирано в последната глава, ние можем да ги разпознаем според плода в личния им живот и в техните служения. Тук виждаме, че плодът в служението, който Исус очаква, не са знамения или чудеса. Ако беше така, Той щеше да приветства тези хора, защото те пророкуваха, изгонваха демони и извършваха чудеса в името на Исус. Плодът, произведен от служението на истинския пророк или на който и да е петкратен служител, е покорство на Божията воля. Затова Господ каза: **„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! Ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата“**. Тези лъжепророци ще отклонят мнозина, поради заблуда. Самите те ще бъдат заблудени, понеже няма да бъдат изпълнители на волята или

Словото на Бог. Яков 1:22 казва: „**Бъдете обаче изпълнители на Словото, а не само слушатели, да лъжете себе си**”. Ще ходят в заблуда, смятайки, че това, което правят, ще им даде достъп до Божието царство. Павел каза на Тимотей: „**А нечестиви човеци и измамници ще се влошават повече и повече, като мамят и бъдат мамени**” (II Тимотей 3:13). Речникът определя измамник като един, който мами останалите чрез престорен характер и фалшиви претенции. Тези хора се преструват на истински служители на Исус Христос, но всъщност са вълци в овчи кожи. Самите те са заблудени и в заблудата си мамят и другите. Това са слепци, водещи слепци в ямата.

Исус казва, че в онзи ден мнозина ще дойдат при Него, наричайки Го „Господ”, но няма да могат да влязат в царството. Това мнозинство ще бъде измамено от лъжепророците. Господ ни предупреждава за това в Матей 24:11-12 „**Много лъжепророци** (вълци в овчи кожи) **ще се появят и ще заблудят мнозина** (мнозината, които ще кажат в оня ден „Господи! Господи!”), **но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее**”. Въпросът е кои са тези мнозина, на които не се дава достъп до царството? Да не би да са будистите, мюсюлманите, врачките и медиумите или мъжете и жените от култовете? Отговорът определено е не по следните причини.

Те ще погледнат Господ Исус и ще кажат, че са извършили чудеса и са прогонвали демони в Негово име. Не в името на Мохамед или Буда, нито чрез силата на сатана. В Матей 12:26 Исус обяснява: „**Ако сатана изгонва сатана, той се е разделил против себе си; тогава как ще устои неговото царство?**” Исус обяснява, че сатана не може да изгонва себе си. Мнозината, които ще бъдат при Исус в оня съден ден, ще са изгонвали демоните в Исусовото име! Възможно ли е това да са мъже и жени, които използват името на Исус, за да вършат чудеса и да изгонват демони, без да имат някакво друго обвързване с Господа? За да отговорим на този въпрос, нека да се спрем на една случка в Деяния на апостолите: „**А някои от юдейските скитници заклинатели предприеха да произнасят името на Господа Исуса на тия, които имаха зли духове, казвайки: Заклевам ви в Исуса, когото Павел проповядва. И между тия, които вършеха това, бяха седемте синове на някой си юдеин Скева, главен свещеник. Но веднъж злият дух в отговор им рече: Исуса признавам и Павла зная, но вие кои сте? И човекът, в когото беше злият дух, скочи върху тях и като надви на двамата, превъзможна над тях така, щото голи и ранени избягаха от оная къща. И това стана известно на всички ефески жители, и юдеи, и гърци; и страх обзе всички тях, и името на Господа Исуса се възвеличаваше**” (Деяния 19:13-17). Става ясно, че за да изгониш демон, не е достатъчно да имаш само името - нужно е да познаваш Онзи, Който носи това име. Ще кажете: „Кои са тези хора?” Погледнете отново описанието на последните дни в Матей: „**И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее**” (Матей 24:11-12).

„**Любовта на мнозинството ще охладнее!**” Гръцката дума за любов в този стих е агапе. Агапе е Божият вид любов. С тази дума се описва любовта на Бог към нас. Има няколко гръцки думи, преведени в Новия Завет като любов. Исус представи агапе и каза, че тя ще бъде излята в сърцата на тези, които Го приемат. Светът или невярващите няма да познават този вид любов. Така че, мнозината заблудени от лъжепророците не са езичници. Защо Божията любов в тях ще охладнее? Отговорът е „**защото беззаконието** (нечестие) **ще се умножи**”. Какво ще каже Исус на мнозината, които ще дойдат при Него в Съдния ден? „**Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!**”

Един ден Бог ми даде отрезвяващо видение. Показа ми много хора - не няколко или малцина, но много - да идват към бисерните порти, очакващи да чуят думите на Исус: „Влез в радостта на Господаря.” Но вместо това Го чува да казва: „**Никога не съм ви познавал; махнете се от Мене!**” Каква трагедия! Хора, които са били толкова заблудени, че са Го наричали Господ, и са извършвали чудеса в Негово име, все пак няма да получат достъп до небесното царство. Той говори за такива, които посещават църкви, вярват в дарбите на Духа и наричат себе си хора на „пълното Евангелие”. Може би си мислите: „Но Исус каза, че никога не ги е познавал, тогава как е възможно да са изгонвали демони и да са извършвали чудеса в Негово име?”

Има две възможни групи хора. Едните са се присъединили към Исус заради облагите от спасението, т. е. заради себични мотиви. Те никога не са познали Божието сърце; искали са само Неговата сила и благословения. Търсели са Го заради себе си, така че мотивите им за служение са били изцяло себични и не основани на любов. Първо Коринтяни 8:3 казва: „**Но ако някой люби Бога, той е познат от Него**”. Спомнете си думите на Исус: „**Аз никога не съм ви познавал**”. Този, който не обича Бог, не е познат от Него. Има хора, които казват, че Го обичат, но всъщност „**Глас на един, който вика**”, Джон Бивър

не е така. Тази липса на любов се потвърждава от техните действия, макар те уверено да изповядват обратното. Да обичаш Бога означава, да дадеш живота си за Него. Да не живееш вече за себе си, а за Господа. Юда търсеше Исус и се присъедини към Него. На пръв поглед той обичаше Бога и направи голяма жертва, за да Го последва. Юда остави всичко, за да стане част от екипа служители и да тръгне с Исус. Устоя дори на огъня на преследването. Не се отказа. Изгонваше демони, изцеляваше болни и проповядваше Евангелието. Не е записано нещо по-различно. Но намеренията на Юда не бяха правилни от самото начало. Той никога не се покая за себичните си мотиви. Неговият характер се разкрива чрез изречения като: „**Какво обичате да ми дадете и аз...**” (Матей 26:14). Той прибегна към лъжа и ласкателство заради лична изгода (Матей 26:25), вземаше пари от касата на Исусовото служение, за да се облагодетелства (Йоан 12:4-6), а списъкът може да бъде продължен. Юда никога не позна Господа, макар да прекара три години и половина в Неговото обкръжение! Има хора, които не се различават много от Юда. Те правят велики жертви за служението, дори изгонват демони, изцеляват болни и проповядват Евангелието, но никога не са го познали, защото са извършвали всичко от себични мотиви, а не от любов към Бога.

Втората група, чуваща Господ да казва: „**Махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие**”, са мъже и жени, които поради нарастващия грях в техния живот (Матей 24:11-12), въобще ще престанат да следват Исус. Божията любов в тях е охладняла поради постоянното живеене в грях или поради беззаконие. Вижте какво казва Господ чрез пророк Езекил: „**Когато обаче праведният се отвърне от правдата си и стори неправда, като извърши всички мерзости, които нечестивият върши, тогава ще живее ли? Ни едно от праведните дела, които е сторил, няма да се помни; за престъплението, което е извършил, и за греха, който е сторил, за тях ще умре**” (Езекил 18:24). Бог казва, че **няма да помни** неговата правда. **Когато Господ забравя нещо, то сякаш никога не е било.** Казваме, че Той забравя нашите грехове, че ги погребва в морето на забравата. Бог вече няма да си спомня греховете ни. Така че, в Неговия ум ние сякаш никога не сме грешали. Но и обратното също е вярно. Когато Господ казва, че нечия праведност вече няма да се помни, значи, че Той ще забрави, че някога е познавал този човек. Затова Исус ще каже: „**Аз никога не съм ви познавал**”.

Веднъж спасен - завинаги спасен?

В църквата се прокрадва една много измамлива доктрина, че щом човек е спасен веднъж, не е възможно да изгуби своето спасение. Нека да изследваме това в светлината на старозаветни и новозаветни стихове. „**Братя мои, ако някой от вас се заблуди от истината, и един го обърне, нека знае, че който обърне грешния от заблудения му път, ще спаси душа от смърт и ще покрие много грехове**” (Яков 5:19-20). Първото нещо, на което трябва да обърнем внимание, са думите на Яков: „**Братя мои, ако някой от вас...**” Той не говори на хора, които само си мислят, че са християни. Обръща се към вярващите, които се отклоняват от пътя на истината. Забележете, че Яков нарича брат, грешник, който се е отклонил от истината. Резултатът, ако няма обръщане към Бога (покаяние), е смърт. Книгата Притчи дава едно малко по-различно обяснение: „**Човек, който се отбие от пътя на разума, ще стигне в събранието на мъртвите**” (Притчи 21:16).

Притчи казва, че мястото на покой или вечният дом на мъжа и жената, които се отклоняват от истината на Евангелието, без да се върнат към пътя на правдата, е събранието на мъртвите, което е Хадес или ада. Петър също разяснява: „**Понеже, ако след като са избягали от светските мърсотии чрез познаването на Господа и Спасителя Исуса Христа, те пак са се сплели в тях и остават победени, то последното им състояние е станало по-лошо от първото. Понеже по-добре би било за тях да не бяха познали пътя на правдата, отколкото след като са го познали, да се отвърнат от предадената на тях свята заповед. С тях се е случило това, което казва истинската пословица: Псето се върна на бълвоча си, и: Окъпаната свиня се върна да се валя в тинята**” (II Петрово 2:20-22). Петър дава описание на тези, които са избягали от светската нечистота чрез познаването на Исус Христос, но отново са се оплели в пътищата на света и са победени от тях. Да са победени от тях означава, че не са се върнали при Господа. Не са се покаяли за беззаконието си. Петър заявява, че за тях би било по-добре никога да не са познавали пътя на правдата, отколкото да са го познавали и да са се отвърнали от Господа. С други думи Бог казва, че е по-добре никога да не си бил спасен, отколкото да приемеш дара на вечния живот и после да го отхвърлиш безвъзвратно. Това се свързва с казаното от Езекил: „**Ни едно от праведните дела, които е сторил, няма да се помнят**”. Защо би било по-добре никога

да не са познали пътя на правдата? Отговорът е: „...*за които се пази мрачна тъмнина до века*” (Юда 1:13). Мрачната тъмнина означава по-тежко наказание. „*И този слуга, който е знаел волята на господаря си, но не се е приготвил, нито е постъпил според волята му, ще бъде много бит. А онзи, който не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит*” (Лука 12:47-48). Юда представя това по-голямо наказание, говорейки за хора, които са „дваж умрели” (Юда 1:12-13). Да си умрял два пъти означава, че веднъж си бил съживен, след което отново си умрял, отделяйки се от Него безвъзвратно. В Новия Завет има много други стихове в подкрепа на това. Доста хора неправилно смятат, че могат да живеят както си щат, но ако само са изповядали Исус като Спасител, ще бъдат спасени. Извадили са си библейски стихове, които подкрепят тяхната доктрина. Например: „*Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя*” (Евреи 13:5). Бог никога няма да ни остави, но Той никога не е казал, че ние можем да Го оставим. Във II Тимотей 2:12 пише: „*Ако се отречем от Него, и Той ще се отрече от нас*”.

Човек може да се отрече от Христос не само чрез своите думи, но също и чрез действията си. Дори действията говорят повече от думите. Тит 1:16 казва: „*Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него*”. Тит дава да се разбере, че хората могат да изповядват или да претендират, че познават Исус Христос, но чрез делата си да се отдалечат от Него. Яков представя нещата така: „*Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?*” (Яков 2:14). Може ли само заявяването, че вярваш в Исус Христос, и изричането на молитва на покаяние в определен момент от живота ти да те спаси, ако няма съответни действия, подкрепящи твоите думи? Яков продължава: „*покажи ми вярата си без дела, и аз ще ти покажа вярата си от моите дела*” (ст. 18). Той казва: „*Моите дела говорят по-силно от думите ми!*” Отново се връщаме към казаното от Исус: „*От плодовете им ще ги познаете* (не от думите им!)” (Матей 7:16). Какъв е плодът на техния живот? Дали са мотивирани от себична амбиция? За себе си ли живеят? Посветили ли са своя живот да следват Исус?

Някои хора са потресени от посланието, което Бог ми е казал да проповядвам. Идват при мен и с паника ми казват: „*Мислех, че щом веднъж човек е спасен, той е спасен завинаги!*” Отговорът ми към тях е: „*Ако наистина обичате Исус Христос, вие няма да се отречете от Него с мисли, думи или действия!*” Йоан казва: „*Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите, но ако съгрешите някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа Праведния*” (Йоан 2:1). Целта на тези, които обичат Бога, е да не съгрешават. Но ако съгрешат, имат ходатай при Отца, Исус Христос праведния; могат да изповядат греха си на праведния Адвокат и да им се прости. Не се казва: „*Дечица мои, това ви пиша, за да съгрешите. И когато съгрешите, имате адвокат при Отца, Исус Христос праведния*” (Сравнете внимателно двете изявления в кавички!). Юда ни предупреждава чрез Божия Дух, че в Църквата ще се промъкнат мъже и жени, които ще обърнат благодатта на Бога в средство за постигане на себични желания и ще се отрекат от Господ Исус Христос със своите алчни и бунтовни пътища. Посланието започва така: „*Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, сметох за нужно да ви пиша и да ви увеща да се подвизавате за вярата*”. Как се подвизаваме или как се борим да запазим вярата? Отговорът е: „*А вие, възлюбени, като назидавате себе си във вашата пресвята вяра и се молите в Святия Дух, пазете себе си в Божията любов*” (ст. 20-21). Не оставяйте любовта ви да охладнее чрез измамата на греха. Борете се за вярата, като пазите любовта си към Бог дори, когато мъжете и жените около вас заявяват, че са християни, но живеят в алчност и непокорство. **Не допускайте техния квас на лицемерие да проникне във вашето сърце и ум!**

Щом Юда ни заповядва да пазим себе си в Божията любов, значи любовта може да бъде загубена. Такива хора съставят втората група, която ще чуе Господаря да казва: „*Махнете се...*”.

Ако обичате Бога, за вас няма да е проблем да пазите Неговите заповеди! Ако Му служите по задължение, значи сте влезли в легалистични взаимоотношения и ще ви бъде трудно да пазите Неговите заповеди. Не бива да служим на Бог, за да спечелим одобрението Му, а защото Го обичаме. По-нататък Юда ни съветва как да поддържаме тази любов свежа дори, ако в църквата има лош квас. Казва ни: „*Пазете себе си в Божията любов, очаквайки милостта на нашия Господ Исус Христос за вечен живот*” (Юда 1:21). Трябва да очакваме Господ всеки момент от деня. Нужно е да копнеем за Него и да Го търсим непрестанно, за да ни се открие по по-велик начин. защото „*всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист*” (I Йоан 3:3).

„*Блажени ония слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде. ...Но ако онзи слуга рече в сърцето си: Господарят ми се забави, и почне да бие момчетата и момичетата, Глас на един, който вика*”, Джон Бивигър

да яде, да пие и да се опива, то господарят на онзи слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква и в час, който не знае, и като го бие тежко, ще определи неговата участ с неверните. И онзи слуга, като е знаел волята на Господаря си, но не се е приготвил, нито постъпил по волята му, ще бъде много бит. А онзи, който не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит” (Лука 12:37-48). В края на посланието на Юда се намира едно от моите любими обещания в Библията. На тези, които пазят себе си в Божията любов, очаквайки връщането на Исус, той казва: „**На Онзи, който може да ви пази от препъване и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава, на единствения Бог наш Спасител, чрез Исуса Христа нашия Господ, да бъде слава и величие, и преди всички векове, и сега, и до всички векове. Амин**” (24-25).

Бог ще ни пази от препъване и ще ни представи непорочни в присъствието на Своята слава с извънредна радост! Това утешава сърцата на хората, които са искрени, но се разклащат при дискусиата „веднъж спасен, завинаги спасен”.

Насърчавам ви - ако обичате Бога и Го търсите, Той ще ви пази непорочни! Тези, които истински Му служат, няма да се провалят благодарение на Божията благодат.

Глава седма: Истинско или фалшиво покаяние?

ТОЙ НИ ПРИЗОВАВА ДА СЕ ПОКАЕМ ОТ ПРИРОДАТА, КОЯТО ПОРАЖДА ГРЯХ

„**Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! Ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. В оня ден мнозина ще ми рекат: Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име извършихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Никога не съм ви познавал; идете си от Мене вие, които вършите беззаконие**” (Матей 7:21-23).

Извършване на грях

Забележете какво каза Исус: „**Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие!**” Ключовата дума в това заявление е „вършите”. В I Йоан 3:4-8 се твърди: „**Всеки, който върши грях, върши и беззаконие... Дечица, никой да не ви заблуждава; който върши правда, праведен е, както и Христос е праведен. Който върши грях (беззаконие), от дявола е...**”. Сега прочетете внимателно в следващите стихове какви са делата на плътта.

Обърнете внимание на думата „върша”: „**А делата на плътта са явни; те са блудство, нечистота, сладострастие (прекалено, необузвано пожелание), идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, раздори, разцепления, зависти, пиянства и тем подобни, за които ви предупреждавам, че който върши такива работи, няма да наследи Божието царство**” (Гал. 5:19-21). Нека сега да дадем определение на думата „върша” (практикувам - б. пр.). Ето някои от значенията ѝ: да извършвам нещо редовно или като правило; да повтарям често, за да се научи; да правя нещо често. Човекът, който „извършва грях” (практикува грях - б. пр.), не чувства изобличение, без значение дали това става веднъж седмично или два пъти месечно. Казва нещо такова за оправдани: „Е, това е само от слабост, това да ми е грехът. По-добър съм от повечето християни в моята църква. Щом Бог прощава на тях, със сигурност ще прости и на доста по-добър от тях.” Няма истинско покаяние. Такъв човек не съжалява, че е наранил Божието сърце.

В църквата ние категоризираме греха. Поставяме грехове като пиянство, прелюбодейство и хомосексуализъм в една категория, а омразата, клюкарството, съперничеството и още подобни - в друга. Приели сме, че хората, които са в първата категория (пиянство, прелюбодейство, хомосексуализъм), са застрашени от това, да отидат в ада, но онези във втората категория грях (омраза, клюкарство, гордост и т. н.) са просто слаби. **Това е себеправедна, религиозна лъжа!**

Бог не категоризира греховете, а ги поставя всички в една група. Заявява, че тези, които извършват подобни неща, няма да наследят Божието царство! Господ поставя омразата, завистта, гнева, себичните амбиции и клюкарството наред с прелюбодейството и убийството. Ако хората знаеха, че Бог гледа на омразата и на себичните амбиции по същия начин като на убийството и прелюбодейството, те не биха изпадали в тези грехове тъй лесно, нито биха ги извинявали. Подобно толериране и практикуване на грехове от мъже и жени, изповядващи, че са християни, е породило заблуда. Това мислене е накарало църквата да се закорави и да стане осъдителна. Гледа затъналите в хомосексуализъм, алкохол и наркотици и ги осъжда, като в същото време е благосклонна към

непростителността, завистта, клюката и гордостта. Сърцата на хората са престанали да бъдат чувствителни към изобличението на Святия Дух.

Малко след като се бяхме спасили, съпругата ми и аз дискутирахме случката с жената, която донесе алавастрения съд и благоуханното миро в къщата на фарисея и изми краката на Исус със сълзи и ги помаза с мирото. Като видя какво върши, фарисеят я погледна с презрение и си помисли, че ако Исус беше наистина пророк, не би позволил на тази блудница подобно нещо. Исус погледна Симон фарисея и каза: „**Някой си заемодавец имаше двама длъжника; единият дължеше петстотин динара, а другият петдесет. И понеже нямаха с какво да му платят, той прости и на двамата. И тъй, кой от тях ще го обикне повече?**” Симон отговори, че този, на когото са простени петстотин динара, ще обича повече, тъй като му е простено за повече. Исус отговори, че Симон е отсъдил правилно! Казах на съпругата си: „Понякога ми се ще да съм бил наркопласър, крадец или някакъв друг криминален тип, преди да съм срещнал Исус; тогава бих Го обичал повече, защото щеше да ми е простено много. Искам да Го обичам колкото се може повече!” Докато продължавахме дискусията си, Господ ми каза: „*Джон, ти не разбираш какво имах предвид. За Мен беше важно отношението в Симоновото сърце. Той виждаше тази жена като един тип грешник, а себе си - като друг, много по-добър, имащ нужда само от малко прошка. Казал съм: **Който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко** (Яков 2:10). *В Моите очи човекът, който е изрекъл само една лъжа през целия си живот, е същият като най-лошият престъпник! Крайната участ и на двамата е една и съща, ако не се спасят!*” Усетих прилив на живот, когато осъзнах, че мога да Го обичам не по-малко от всеки друг, защото съм бил под същото осъждение като най-лошия престъпник, заслужаващ смърт!*

Проблемът е, че нашето общество, насърчавано от религията, категоризира грешниците. Затова тъй наречените „добри хора” живеят в заблудата, че им е нужна само малко благодат.

Преди няколко месеца някакъв човек от Алабама ми се обади по телефона. Докато бях в една от църквите в този град, той присъстваше на службите и беше докоснат. По време на богослуженията аз разбрах, че този човек е хомосексуалист. След няколко седмици той ми се обади и призна греха си, но аз му казах, че вече знам това. Гласът му зазвуча отбранително: „Сигурно сте ме сметнали за някакъв извратен тип, нали?” Незабавният ми отговор беше: „Не!” започнах да се извинявам за това, което много от нас, християните, са направили. Казах: „Моля, простете ни, че сме причислявали хомосексуализма към една категория грях, а всичко останало - в друга. Аз бях роб на греха и бях тръгнал към същия ад, като вас. Моята нужда от Спасител е била не по-малка. Греховете ми просто са били по-приемливи от обществото. Пред Бога обаче са били точно толкова скверни.” Човекът видя сърцето ми, помолихме се заедно и Бог го освободи. Няколко месеца по-късно той ми се обади и сподели с голямо вълнение какво Исус извършва в неговия живот. Слава на Бога! **Трябва да осъзнаем, че грехът си е грях, независимо какъв е.** За хората, които толерират някакъв грях, има опасност да чуят: „*Махнете се...*”

Скръб по света или скръб по Бога?

„*Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние, понеже скърбяхте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние, но светската скръб докарва смърт*” (II Кор. 7:9-10). Павел пише това до църквата, не до света. Покаянието е както за света, така и за църквата. В горния стих покаяние идва от гръцката дума метаноя със значение промяна на ума. Бог не търси само покаяние за греховете, но и промяна на ума и сърцето по отношение на мисловния процес, толериращ подобен начин на живот. Той иска да се покаем от характера, пораждащ грях. Покаяние не означава просто да се извиним за нещо, което сме направили. Павел казва, че има скръб, която не води до покаяние, но по-скоро до смърт! Не всяка скръб е по Бога. Не всички сълзи са предизвикани от истинско покаяние. Истината е, че могат да се появят в очите ни и без да има истинско покаяние. От горните стихове виждаме, че има скръб (светска), която води до смърт, и друг вид скръб (по Бога), водеща към живот. Каква е разликата между скръбта по Бога и светската скръб? Много просто. Скръбта по света се фокусира върху вас, докато скръбта по Бога се насочва към Исус. Светската скръб се върти около последствията от греха, а не е толкова загрижена, че грехът е отделил човека от Божието сърце. Когато някой се притеснява как неговият грях се е отразил на статута, благоуспяването, позицията или репутацията му, това не е скръб по Бога. В основата стои себичността, която тласка този човек към все повече

закоравяване на сърцето му. Крайният резултат е смърт! За да илюстрираме различията, нека да се спрем на живота и мотивите на цар Саул и на цар Давид. В I Царе 15 глава Бог заповядва на цар Саул да нападне Амалик и напълно да унищожи всичко, което той и хората му притежават. Трябваше да убие мъже, жени, деца и кърмачета, волове, овце, камили и магарета. Саул отиде да воюва. Запази обаче, царя жив, пощади най-добрите овце, волове, угоени агнета и запази всичко ценно. Тогава към пророк Самуил дойде Слово от Господа, как Саул е проявил непокорство към Неговата заповед. Самуил конфронтира Саул, тъй като в Сауловото сърце нямаше изобличение. Саул се защити, заявявайки, че е направил всичко, което Бог му е заповядал. Самуил посочи точно какво е пропуснато и когато Саул видя, че всичко е вярно, извини себе си, а обвини хората.

Самуил заяви, че царят е този, който е проявил неподчинение към Господната заповед. Когато Саул разбра, че няма кого друго да обвини, отговори: „**Съгреших, но сега стори ми чест, моля, пред старейшините на людете ми и пред Израиля и върни се с мене, за да се поклоня на Господа твоя Бог**” (I Царе 15:30). Той призна своя грях, подобно на мнозина други, когато са притиснати до стената. Но това беше светска скръб, защото Саул се притесняваше, че се е изложил пред своите старейшини и пред израилтяните, а не, че е съгрешил срещу Господа. Реакцията му бе да защити репутацията и царството си. Неговият мотив бе егоистична амбиция. В резултат на това царството, което се опитваше да запази толкова усилено по свой си начин, му беше отнето. Той се страхуваше от хората повече, отколкото от Бога, както става при всички, чийто мотив е себичен! Сега да погледнем цар Давид. Той прелюбодейства с Витсавее, съпругата на хетеца Урия, негов верен слуга. Когато разбра, че тя е бременна от тази връзка и че съпругът ѝ няма да влезе при нея, докато е на бойното поле, Давид изпрати Урия в първите редици със заповед Йоав да се отдръпне, за да може врагът да убие хетеца. Давид извърши прелюбодеяние и планира убийство, за да прикрие греха си. След всичко това при него дойде пророк Натан. Когато грехът му бе разобличен, „**Давид каза на Натан: Съгреших Господу**” (II Царе 12:13).

И Саул, и Давид изповядаха, че са съгрешили, но Давид разбра срещу кого е грехът му и падна на лицето си в покаяние. Не го интересуваха какво ще си помислят неговите старейшини или израилтяните; за него бе важно само мнението на Бог. Знаеше, че е наранил Божието сърце. Извика: „**На Тебе, само на Теб съгреших**” (Псалм 51:4). Давид беше човек според Божието сърце, докато Саул го интересуваха царството! Давид бе подкрепян от любовта си към Бога; Саул беше унищожен от своята любов към егото си.

Като тийнейджър аз бях подвластен на греховни сексуални пожелания. Болшинството американци са робни на същото. След като приех Исус Христос, те не изчезнаха от само себе си, а си останаха в мен и ме измъчваха. Отново и отново виках към Бог и Го молах за прошка. Мислех си, че когато се ожена, нещата ще се оправят, но, за съжаление, не стана така. Това пречеше на нормалните сексуални отношения със съпругата ми, която обичах толкова много. Бях измъчван от този грях. Бях вързан! През 1984 година се свързах с един доста известен служител и изповядах този грях. Този човек бе използван мощно от Бог в Америка. Мислех, че ако някой може да ме освободи, това е той. Служителят ме погледна и каза: „Само да знаеш колко много мъже в църквата и в служението са вързани към същото.” Поговорихме няколко минути, след което се обърнах към него: „Би ли се помолил за мен, да бъда свободен?” Той го направи, но нищо не се случи. Знаех, че проблемът не е в него, но не можех да разбера защо не съм свободен.

Една година по-късно, на 2 май 1985, аз заставах в четиридневен пост. Беше ми писнало от този грях. Знаех, че наранява Бог и че Исус вече е платил цената, за да бъда свободен. На четвъртия ден от поста Господ ме поведе в молитва за освобождение и духът на похот ме пусна! Бях свободен! И все още съм свободен днес! Когато попитах Бог защо не ме е освободил преди една година чрез молитвата на Божия служител, Той ми показа, че първоначалната ми скръб е била по светски начин. *Исках да бъда свободен, защото си мислех, че ако не се отърва от този грях, Бог няма да ме повиши от помощно служение в служение за проповядване.*

Бях повече загрижен за последиците от своя грях и за това, как той ще повлияе на служението ми, отколкото за факта, че съгрешавам срещу Бога. Но след една година моята скръб се бе променила и сега мотивът ми не беше страх за последствията в служението ми, но любов към Господа и желание всичко между нас да е чисто. Скръбта по Бога произведе спасително покаяние, което доведе до спасение (II Кор. 7:10). Спасение в този стих („не причинява разкаяние” в бълг. превод - б. пр.) идва от гръцката дума созо, която според гръцкия

речник на Стронг има значение на изцеление, запазване на цялост, здравина и освобождение. Така че, моята скръб по Бога произведе покаяние, резултатът от което бе освобождение.

Покаянието е предпоставка за освобождение

Много хора в църквата желаят освобождение, без да осъзнават, че покаянието е предпоставка за това. Вижте случката, когато Исус изпраща дванадесетте ученика: **„като повика дванадесетте, почна да ги разпраща двама по двама и даде им власт над нечистите духове... И те излязоха и проповядваха, че човеците трябва да се покаят. И изгонваха много бесове”** (Марк 6:7, 12). Исус представя покаянието като създаващо атмосфера за освобождение. Има хора, които са идвали при мен, както при общите молитви, така и лично, с желанието да бъдат освободени от тормоза на някой определен грях. Но те не желаят да променят отношението си към него. Грехът им харесва, но не и последиците или вината, която изпитват след това. Ако имаше начин да си останат християни, без да излизат от своите грехове, те биха го направили, защото грехът все още им харесва!

Преди да влезе в служение един мой приятел пастир от Южна Каролина, бил пристрастен към цигарите. Пушел по две кутии на ден и искал да бъде свободен. В продължение на две години и половина молел Бог за освобождение. Негов приятел се спасил на едно богослужение и бил незабавно освободен от никотиновата зависимост. Той видял това и много се огорчил спрямо Бог. Защо Господ освободил приятеля му толкова бързо, а неговото освобождение се бавело от две години и половина? Напуснал събранието разгневен. Прибрал се вкъщи и започнал да се оплаква на Бог. След няколкоминутно оплакване той не се стърпял и попитал: „Защо освободи моя приятел от цигарите, а мен не?” Господ му отговорил: „Защото на теб те все още ти харесват.”

Приятелят ми каза, че само погледнал цигарата в ръката си и я изгасил. Бил освободен и никога повече не посегнал към кутията! Докато все още харесвате вашия грях, вие няма да бъдете свободни от него. Трябва да се научите да мразите греха така, както Бог го мрази. Ще кажете: „Как да се науча да мразя нещо, което плътта ми харесва?” Най-напред осъзнайте, че грехът е това, което прикова Исус Христос на кръста. Първо Петрово 2:24 казва: **„Който Сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото...”** После трябва да разберете, че грехът ще пречи на вашето общение с Бога. Исая 59:2 гласи: **„Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та да не чува”**. Третото нещо за осмисляне е, че грехът е под формата на бонбонче. Римляни 8:12-13 казва: **„И тъй, братя, ние имаме длъжност, обаче не към плътта, та да живеем плътски. Защото, ако живеете плътски, ще умрете”**. Обърнете внимание, че Павел се обръща към братя, а не към невярващи. Той предупреждава за трагичния резултат от живота в плътта и толерирането на греха. Грехът може да е приятен за известно време, но в крайна сметка произвежда смърт. Виждаме как Мойсей **„предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха”** (Евреи 11:25). Грехът е приятен за плътта, но удоволствието е мимолетно.

Една жена ми се обади и изповяда, че е влязла в прелюбодейни взаимоотношения с друг християнин. Тя каза, че мъжът ѝ не е християнин и сипе обидни думи към нея заради вярата ѝ. Жената сподели, че се е покаяла за греха си. Призна, че приятелите ѝ „християни” са я посъветвали да се разведе със съпруга си и да се омъжи за този прекрасен „християнин”, който я обича. Тя не беше сигурна дали са прави и попита за моето мнение. Усетих, че не ѝ трябва много време да вземе решение да остави съпруга си и да се омъжи за другия човек. В сърцето си знаеше, че това е неправилно, но все пак търсеше позволение да го направи. Важно е винаги да казваме истината, дори, когато тя се разминава с очакванията на хората. Първо казах на жената, че не се е покаяла. Тя възрази: „Но аз се покаях със сълзи.” Отговорих: „Ти не мразиш този грях; знаеш, че вършиш нещо нередно и че връзката ви няма да бъде благословена. Това все още ти харесва.” Жената продължи: „Не разбирам какво искаш да кажеш. Та, аз се покаях.” Нейното схващане за покаяние беше да признае, че прелюбодейството е погрешно. Не забравяйте, Бог очаква нещо повече. Той иска промяна на сърцето и на ума. Призовава ни да се покаем за природата, подхранваща греха.

Ако тази жена не се покаеше искрено за сърдечното си отношение към въпросния мъж, в крайна сметка щеше да стигне до развод, за да може да получи това, което искаше от самото начало. Затова аз ѝ казах: „Представи си, че някой те попита: Ей там, по улицата ще има сексуална оргия, би ли искала да отидеш? Как би реагирала?” Тя се отврати от това, което ѝ казах и отговори: „Не бих искала да имам нищо общо с това.” Аз продължих: „Когато можеш да

погледнеш на прелюбодейната връзка с този „християнин“ по същия начин като на оргията, тогава ще си стигнала до мястото на истинското покаяние!” Най-накрая тя разбра.

Плодът на покаянието

„Прочее, принасяйте плодове, достойни за покаяние...” (Лука 3:8).

Колко пъти сме виждали мъже и жени да чуют дадено послание, да откликнат на призива на служителя под изобличението на Святия Дух и да изрекат молитва на покаяние на олтара, но тя да се окаже неефективна поради липса на плод? Временно им олеква чрез молитвата, но скоро се връщат към предишния си начин на живот. Покаянието не е еднократна облекчаваща молитва, а начин на живот! То е сърдечно решение за промяна. Процесът на покаяние не е приключил, докато не се появи плодът на правдата. Молитвата на покаяние е само началото.

В първото си писмо до коринтяните Павел ги смъмря за техния плътски живот. Той отправя много изобличителни думи, които предизвикват покаяние! В следващото си послание апостолът признава, че те са скърбили по Бога, което именно е произвело покаянието. Сега нека да видим какъв е плодът: *„Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние, но светската скръб докарва смърт. Защото ето, това, гдето се наскърбихте по Бога, какво усърдие породило във вас, какво себеочистване, какво негодувание, какво страх, какво ождане, каква ревност, какво мъздовъздаване! Във всичко вие покажете, че сте чисти в това нещо”* (II Кор. 7:10-11). Забележете, той изрежда седем плода на покаянието. Това са характеристики на вярващ, който е пламенен, а не хладък. Хората се чудят защо някои християни са толкова усърдни и ревностни. Ето причината: в техните сърца няма нищо, което да ги отклонява от главната им цел. Често се опитваме да живеем и в двата свята. Светът на плътта охлажда огъня на духовния свят. Нека накратко да се спрем на всичките седем плода.

1. **Усърдие.** Когато сърцето е фокусирано, ти ще бъдеш усърден. Казва ни се: *„който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава тия, които ревностно (ревностно е пропуснато в българския превод - б. пр.) Го търсят”* (Евреи 11:6). Ако се поклещаше напред назад, като живеете във физическия и в духовния свят, ще бъдете лениви духовно. Заповядано ни е *„в усърдието да бъдем нелениви, пламенни по дух, като служим на Господа”* (Римляни 12:11).

2. **Себеочистване.** Мнозина живеят под тежестта на вината. Исус дойде, за да ни освободи от вината за грях. Ако покаянието е истинско, то води до очистване на съвестта, което не може да бъде постигнато по никакъв друг начин!

3. **Негодувание.** Покаянието ще породило омраза към греха. Бог Отец каза на Исус: *„Взлюбил си правда и намразил си беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събратя”* (Евреи 1:9). Много хора обичат правдата, но не мразят греха. Затова помазанието е слабо. Когато намразиш греха, ще видиш нарастване на помазанието в своя живот.

4. **Страх.** По този въпрос може да се напише цяла книга. Святостта се усъвършенства в страха от Господа (II Кор. 7:1), защото *„страхът от Господа е да се мрази злото; гордост, високоумие и лош път”* и *„страх от Господа е начало на мъдростта”* (Притчи 8:13 и 9:10).

5. **Ождане.** Желанието е движещата сила на живота зад молитвата, който създава атмосфера за получаване от Бога. Исус каза: *„Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне”* (Марк 11:24). Ако молитвите ви са лишени от живот, значи желанието ви не е силно. Покаянието произвежда изгарящо желание!

6. **Мъздовъздаване.** Речникът определя тази дума като „предявявам иска за, отмъщавам”. Библията казва в Яков 4:7 *„И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас”*. Начинът да се противим на дявола е да се покоряваме на Бога! Това е пълно мъздовъздаване. Най-силното оръжие срещу дявола не е твоята уста, а смирението и святият ти начин на живот!

Покаянието ще произведе тези Богоугодни качества, които са плодът, който Исус ни заповяда да принасяме. Не можем да имитираме горните характеристики. Те идват само от чисто сърце! Бог призовава църквата Си към свят живот. Хората, които толерират греха, няма да видят Бога, защото Той е казал, че трябва да *„търсим онова осветение, без което никой няма да види Господа”* (Евреи 12:14). Святостта е дело на Неговата благодат, а не на плътта. Святостта се задейства в нашите сърца чрез покаянието. Мнозина са се опитвали да водят свят живот чрез

собствени усилия и са стигнали до робството на легализма. Пътят към святостта е да смирим себе си в покаяние. Защото Бог дава благодат на смирените, а благодатта ни прави способни да ходим по пътищата на истината.

Глава осма: Евангелието на Аз-а

НАШЕТО ПОСЛАНИЕ Е: „ЕЛАТЕ ПРИ ИСУС И ВЗЕМЕТЕ...“

„И защо Ме зовете Господи, Господи, и не вършите това, което казвам“ (Лука 6:46).

Елате при Исус и вземете...

„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! Ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. В оня ден мнозина ще ми рекат: Господи! Господи...“ (Матей 7:21-22). Много хора днес Го наричат Господ, твърдят, че са новородени християни, ходят на църква редовно и вероятно говорят на непознати езици, но дали Той е техният Господ? Едно е да го наричаш „Господ“, а съвсем друго е да водиш живот в покорство на Неговото господство. Както Яков смело се изразява: *„покажи ми вярата си без дела, и аз ще ти покажа вярата си от моите дела“ (Яков 2:18).* Думата „Господ“ в горния стих идва от гръцката дума Кириос. Речникът за гръцки думи на Стронг дава следното определение: „върховен по власт или господар“. Исус казва, че ще има мъже и жени, които ще изповядват с устните си, че Той е върховен по власт, но ще водят живот, несъответстващ на тяхната изповед. Затова Той пита: *„И защо Ме зовете Господи, Господи, и не вършите това, което казвам“ (Лука 6:46).*

В Америка и в други части на света мнозина проповядват Исус само като Спасител. Правила сме всичко възможно да напълним олтара с „новоповярвали“ и църквите си с членове, даващи десятък. Нашето послание е: „Елате при Исус и получите... спасение, мир, любов, радост, преуспяване, здраве и т. н.“. Свели сме Евангелието до решаване на житейските проблеми или до подобряване на житейския стандарт. Привлекли сме грешници, като сме проповядвали само благословенията, които получаваме, щом Го последваме. Исус е продаван от търговци, които се опитват да покрийт своя оборот. За да го постигнем, ние сме подминавали покаянието само и само да спечелим „новоповярвал“. И ето - имаме новоповярвали. Какви обаче? Като описва служителите в Неговите дни, Исус казва: *„море и суша обикаляте, за да направите един прозелит и когато стане такъв, правите го рожба на пъкля два пъти повече от вас“ (Матей 23:15).* Нови души се привличат лесно, но дали те наистина са синове на Божието царство? Вярващи, търсещи собствения си интерес, а не последователи - такъв е продуктът на това, което сме живели и проповядвали. Не сме прогласявали смело цената на това, да Го следваме, поне не толкова високо, колкото сме говорили за облагите!

Исус ясно представи нещата пред множествата: *„Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, и така нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси“ (Марк 8:34-35).* Забележете, Той не казва единствено: „Който иска да загуби живота си заради Мене... ще го спаси“. Не е достатъчно само да искаш да загубиш живота си. Има много хора, които не ходят на църква, но биха приели с радост облагите от спасението само, ако можеха наред с това, да запазят собствения си живот. Разбират, че има цена, която те не са готови да платят, за да служат на Бога. Такива хора са честни пред Бога и пред себе си. Има обаче и лицемери, които ходят на църква, наричат Го „Господ“, и заявяват, че са покорни на господството Му, но в сърцата си имат скрити мотиви. Обичат се повече от Бога и водят лицемерен живот. Резултатът от това евангелие „ела при Исус и вземи“ са вярващи, които просто желаят удобен начин на живот и които искат да избегнат ада. Приемат Го като Спасителя, който благославя, но не и като Господ.

Едно не-американско евангелие

Не виждаме подобно нещо в служението на Исус. Неговото послание беше много по-различно от това, което се проповядва в Америка! Само вижте как Той подходи към един младеж: *„И когато излизаше на път, някой се затича и коленичи пред Него и Го попита: Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?“ (Марк 10:17).*

Най-напред искам да отбележа, че този човек дойде при Исус тичайки. Когато Го настигна, коленичи пред Него и попита какво трябва да направи, за да бъде спасен. Мога да си представя как младежът си проправя път през тълпата около Исус, как коленичи, сграбчва ръката Му и *„Глас на един, който вика“, Джон Бивигър*

разпалено пита: „Какво да направя, за да се спася?” До този момент нито в моя личен живот, нито в служението ми, никой, богат или беден, не се е затичвал при мен, не е коленичил и запитвал: „Какво да направя, за да се новородя?” Този човек беше целеустремен! Някой може да си представи как богатият млад управник небрежно се насочва към Исус и със студен, резервирано интелектуален тон спокойно задава въпроса за цената на вечния живот. Случаят беше доста различен. Този младеж съвсем сериозно искаше да бъде спасен! Гледайте: „**Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот? А Исус му рече: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен един Бог**” (Марк 10:17-18). Той не ласкаеше Исус, не Го нарече „Господи благи”. Вярвам, че ако нарече Исус Господ, ще трябва да Го остави да бъде за него това, което е казал! Много християни днес не проявяват подобна доблест. Наричат Исус Господ и казват, че техният пастор е лидерът, но не правят това, което Господ иска от тях, нито приемат инструкциите на пастора си. Усмивват се и казват „амин” след проповедта, но не я практикуват в личния си живот. Имат уши да слушат, но не прилагат нещата, които Духът им казва. Много пъти си мислят, че посланието се отнася за другите, които са „много по-лоши от тях”. Това са лицемери! Опитват се да махнат съчицата от окоето на братята си, докато гредата заслепява собствените им очи. Сега виждате как Исус послужи на този целеустремен човек, който искаше да се спаси. „**Знаеш заповедите: Не убивай; Не прелюбодействай; Не кради; Не лъжесвидетелствай; Не увреждай; Почитай баща си и майка си. А той Му рече: Учителю, всичко това съм опазил от младостта си!**” (Марк 10:19-20). Исус цитира последните шест от десетте заповеди, всички касаещи човешките взаимоотношения. Младият човек ентусиазирано отговори, че ги е опазил от младостта си. Аз вярвам, че ги е спазвал. Виждаме с какво сърдечно отношение отива при Исус. Но Господ умишлено пропуска първите четири заповеди. Те засягат взаимоотношенията между хората и Бог, като първата от тях е, да нямат други богове или идоли, освен Него. С други думи, нищо в живота ни не бива да застава пред нашата привързаност, любов и посвещение към Бог.

Младият човек не беше изпълнил тези заповеди, нито имаше готовност да го направи в дадения момент. Исус беше разобличил идолите в неговия живот. „**А Исус, като го погледна, възлюби го, и му рече: Едно ти не достига; иди, продай що имаш и дай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди и Ме следвай**” (Марк 10:21). Забележете, Исус го възлюби!

Но как показва любовта Си към този човек? Като направи Евангелието малко по-лесно, за да не би случайно да го съблазни? Като избегна конфронтацията с идолите на позиция, власт и пари в неговия живот? Защо просто не го поведе в молитва на покаяние с надеждата, че един ден той ще остави тези идоли? В крайна сметка, този човек беше отбран кандидат със своето силно желание да бъде спасен. Исус трябваше само да изтегли мрежата и щеше да има на разположение един богат християнин! **Но Господ го обичаше.** Предпочете да представи на този човек истината с много силно слово, като пое риска да изгуби един ентусиазиран, влиятелен човек. Исус го погледна в очите и му каза, че нещо му липсва - не ревност, но готовност на сърцето и на ума да остави всичко, което има. Представяте ли си Исус да ви каже, че нещо ви липсва и то би ви попречило да се спасите! Ако обичате истински обаче, вие сте откровени, дори да знаете, че това означава отхвърляне. Много християни и проповедници ласкаят, като се страхуват, че ще бъдат отхвърлени от хората. Те желаят приемане. Аз бях такъв. Всички, които срещам, ме харесваха, защото винаги им казвах нещата, които искаха да чуят. Мразех конфронтирането и отхвърлянето и исках всички да са щастливи. Впоследствие Бог изобличи моите несигурни, себични мотиви. Той откри фокуса на любовта ми - самият аз, а не хората, които ме оградят. Бях по-загрижен дали ще ме приемат, отколкото да им дам истински необходимото.

Много по-добре е да кажеш истината, отколкото да правиш компромис с нея и да накараш някого да повярва лъжа. Далеч по-добре е да чуят истината сега, отколкото да вярват, че могат да продължават да грешат, докато един ден Господарят им каже: „Махнете се, Аз никога не Съм ви познавал. Бяхте заблудени!” „**Но лицето му посърна от тая дума, и той си отиде наскърбен, защото беше човек с много имот. А Исус се озърна и каза на учениците: Колко мъчно ще влязат в Божието царство ония, които имат богатство**” (Марк 10:22-23).

Този тъй ентусиазиран човек сега си отива наскърбен! „О, Исусе, как можа да постъпиш така? Човекът дойде разпален, а след като чу Твоята проповед, си тръгна наскърбен! Не знаеш ли, че трябва да приключваш службите Си оптимистично? Проповедите Ти трябва да насърчават хората и да им създават самочувствие, а не да ги насърбяват. Посещаемостта ще намалее, ако

продължаваш да се отнасяш към ентузиазираният мъже и жени по този начин особено, ако те са богати и влиятелни. Иди след него и посмекчи нещата; със сигурност той ще се върне след време.”

Ето какво би чул Исус днес от Своите членове на духовния съвет и църквите в Америка! Той би бил изправен пред тях и биха изисквали от Него да се покае. Как се е осмелил да съблазни този потенциално добър дарител! Не знае ли, че в момента строим църква? Предполагам, че Исус не е разбирал тактиките за изграждане на голямо, успешно служение - поне не по начина, по който някои служители днес са научени. Може би Той е забравил за момент как да печели приятели и да влияе на хората. Може би е трябвало да посмекчи Своите проповеди и да поднася не изобличителни послания. Послания, които създават себеуважение. Не стоят ли така нещата в Америка? Впримчили сме се в това, да правим всичко възможно, за да бъде взето решение за приемане на Исус. Решенията са голямо нещо, стига да се основават на истината. Бог ми показва как много служители, включително и аз самият, биха постъпили при вида на този богат човек, който се затичва към тях, коленичи и пита: „Проповеднико, какво да направя, за да се спася?” Бог ми напомни, че ние бихме казали: „Ти искаш Исус! Искаш да бъдеш християнин! Слава на Бога, само изречи тази молитва на покаяние с мен... Сега, братко, ела, причисли се към църквата и ме следвай в евангелието, което проповядвам!” Трябва да осъзнаем, че Бог никога не ни е призовавал да разширяваме Евангелието, като улесняваме хората с идоли да се „спасяват”. Идолите трябва да бъдат оставени. Исус трябва да бъде приет като Господ, не само като Спасител!

Сега обърнете внимание какво направи Исус, след като този богат младеж се отдалечи: **„А Исус се озърна и каза на учениците: Колко мъчно ще влязат в Божието царство ония, които имат богатство! А учениците се смайваха на Неговите думи. Но в отговор Исус пак им каза: Чада, колко е мъчно да влязат в Божието царство ония, които уповават на богатство! По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието царство. А те се чрезмерно зачудиха и Му казаха: Тогава кой може да се спаси? Исус ги погледна и рече: За човеците това е невъзможно, но не и за Бога, защото за Бога всичко е възможно”** (Марк 10:23-27). Не се затича след човека, за да го върне обратно. Обърна се към последователите Си и ги просветли: **„Колко мъчно е за тия, които уповават на богатството...”**. Идол е всичко, което ти обичаш, на което се доверяваш и на което отдаваш вниманието си повече, отколкото на Бог! Този човек нямаше желание да изостави своя идол и да последва Исус. За някои хора идолът може да е популярността сред колегите; за други - спорта, храната, телевизията или музиката. Списъкът продължава. Идолите не са едни и същи за всички. В Левит 26:1 Бог казва: **„Да не си правите идоли...”**. Човек сам превръща дадено нещо в идол, като го обича или уповава на него повече, отколкото на Бога! Обърнете внимание! Исус не му заяви: „Не ти ли казах, че ако се покориш на Словото, което Отец току що ми даде за теб, и се откажеш от тези пари, Той ще ти въздаде стократно!” Но ние сме го казвали. Служителите обещаваха стократно благословение от Бога само, за да накарат хората да откликнат на Господното Слово. И така, мотивът става: „Дай, за да получиш!” Ако беше така, значи Исус се провали. Трябваше да наблегне на благословието, а не на цената. Той не се опита да примами този човек в царството чрез благословиенията.

Сега гледайте и се чудете на това, което Господ каза на Петър и на останалите ученици: **„Петър почна да Му казва: Ето, ние оставихме всичко и те последвахме. Исус каза: Истина, истина ви казвам: Няма човек, който да е оставил къща, или братя, или сестри, или майка, или баща, или чада, или ниви, заради Мене и заради благовестието и да не получи стократно сега, в настоящото време, къщи и братя, и сестри, и майки, и чада, и ниви, заедно с гонения, а в идеция свят вечен живот. Обаче мнозина първи ще бъдат последни, а последните първи”** (Марк 10:28-31). Сега Исус се обръща към тези, които вече са оставили всичко, за да Го следват и казва: „Ще получите стократно повече от това, което сте оставили, сега, в този живот - къщи и земи, заедно с гонения, а в идеция век - вечен живот.” Ако парите бяха мотивът Петър, Яков, Йоан и Андрей да се откажат от всичко, за да последват Исус, те никога не биха зарязали своя бизнес. Тези хора не знаеха за обещаното стократно благословение. Сега чува това за първи път. Беше им ясно, че Исус има думи на вечен живот и затова го последваха - парите не им бяха идол.

Бог никога не е изисквал някой да бъде съвършен, за да тръгне след Исус. Очаква само покорство към Него. Младият управник навярно притежаваше повече качества от Петър, но апостолът беше готов да направи всичко, което Господ поиска от него. Ето какво Исус има предвид, когато ни призова да оставим всичко и да Го последваме.

Когато приех Исус Христос за Господ през 1979 година и бях изпълнен със Святия Дух, Бог незабавно започна да ми говори за служението. По това време следвах механоинженерство в университета Пардю и бях в списъка на декана с планове да се запиша в Харвард за магистърска степен. Не исках да имам нищо общо със служение. Всички служители, които бях срещал, по мое мнение бяха хора, неспособни да постигнат кой знае какво в живота. Всички изглеждаха странни. Никога не бях срещал и не бях прекарвал време с добър служител. Другото ми схващане за служението беше живот в Африка в някаква колиба! Но Духът на Бога слезе върху мен по време на една служба и каза: „*Джон, призовав Съм те да проповядваш. Какво ще направиш по въпроса?*” помислих си: „Семейството ми ще се отрече от мен; те всички са католици. Ще свърша като всички останали служители. Въобще не ми се ходи в Африка.” Сведох обаче глава и се помолих: „*Да, Господи, ще Ти се подчиня и ще проповядвам, независимо от цената, която трябва да платя!*” Разбира се, реалността се оказа много по-различна от моите представи, но Бог не ми показа това. Само искаше да знае дали бих оставил всичко, за да го последвам. Ако изследвате служенията на Петър, Павел и другите ученици в книгата Деяния и в посланията, ще видите, че техните поучения са в пълна хармония с това, което Исус проповядваше на богатия младеж! Днес сме се отклонили доста от тази пътека. Това е основната причина за упадъчното духовно състояние на Америка. Направили сме позицията „новороден християнин” толкова лесно достъпна, че пътят на истината е бил грубо нарушен. Затова Бог отправя призив към Своите хора да оставят идолите си и да се върнат към Божието сърце. Да бъдат народ, пригответен за своя Господ!

Присъединени или обърнати

„Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса, Когото трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите пророци” (Деяния 3:19-21).

Петър смело заяви това пред събралото се множество след изцелението на недъгавия човек в храма. Хората искаха да знаят какво трябва да направят, за да се спасят. Покаянието беше предпоставка за спасението. Първите думи от устата на Йоан Кръстител бяха: „*Покайте се, понеже наближи небесното царство!*” (Матей 3:2). Започвайки земното Си служение, Исус извика към множествата: „*Покайте се, защото наближи небесното царство!*” (Матей 4:17).

Първите думи от устата на Петър, когато мъжете и жените искаха да узнаят какво да направят, за да се спасят в деня на Петдесетница, бяха: „*Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви*” (Деяния 2:38). Павел, описвайки своето служение пред цар Агрипа през по-късната част от живота си, каза: „*не бях непокорен на небесното видение, но проповядвах първо на юдеите в Дамаск, в Ерусалим и в цялата юдейска земя, а после и на езичниците, да се покаят и да се обърнат към Бога, като вършат дела, съответстващи на покаянието си*” (Деяния 26:19-20). Първо е нужно покаяние, а после обръщане, за да се заличат греховете. Обръщането не е истинско без покаяние. Става фалшиво обръщане. Това въобще не е евангелието, което сме слушали през последните години от двадесети век. Проповядвали сме послание, което да задоволи желанията на човешката природа, а не сме прогласявали истината с любов, водеща до покаяние. Обърнали сме Евангелието в покана за по-добър живот. Фокусът обаче си остава върху себичните желания на хората. Покаянието не е избор. То е заповед. Деяния 17:30 казва: „*Бог прочее, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят*” (Деяния 17:30).

Един ден Господ ми каза: „*Тези, които идват при Мен, без първо да са се покаjali, просто се присъединяват към Мен*”. Обръщение без покаяние не води до заличаване на греховете! Само произвежда по-голяма заблуда.

В една от предишните глави видяхме, че Юда търсеше Исус Христос и се присъедини към Него. Изглеждаше, че обича Бога, тъй като направи жертви, за да Го последва. Остави всичко, за да се присъедини към екипа от служители и да тръгне с Исус. Беше там, в огъня на преследването, изгонваше демони, изцеляваше болни и проповядваше Евангелието. Но мотивите на Юда бяха себични от самото начало. Той никога не се покая за себичното си отношение. Беше заблуден и заблудата му все повече нарастваше, докато не се стигна до предателството на Исус.

Богатият млад управител беше честен. Той пресметна цената за това, да се отрече от себе си, да вдигне своя кръст и да последва Исус. Тръгна си, но знаеше пътя към спасението. Може да

е дошъл ден, след възкресението на Исус, когато този човек да се е покаял, особено след като е чул истината с любов.

В книгата Деяния има описана случка, при която един мъж и съпругата му излъгаха за представеното от тях дарение. Може това да е било много добро парче земя, струващо доста пари и те никак да не са искали да се разделят с него. Но пък са желали да бъдат сметени за големи дарители. Затова казаха на Петър в присъствието на всички, че това е цялата сума, която са получили от продажбата на имота. Петър конфронтира и двамата и в резултат на това, че излъгаха Божия Дух, те паднаха мъртви. Библията казва, че страх обзе Църквата и всички, които чуха тия неща. Но погледнете следното: **„И те всички бяха единодушно в Соломоновия трем, а от другите никой не смееше да се присъедини към тях; людете обаче, ги величаеха и още по-голямо множество повярвали в Господа мъже и жени се прибавяха”** (Деяния 5:12-14).

Никой от другите не смееше да се присъедини към тях. Но в следващия стих се казва, че към Господа се прибавят множество повярвали. Като че ли има противоречие. Как може никой да не се присъединява към тях, а в същото време броят на повярвалите да се увеличава? Какво се има предвид тук? Много просто: никой не смееше да се присъедини към Исус, без първо да се покае. Множествата се покаяваха, обръщаха се и се присъединяваха към Господа. Може да запитате: „Защо този човек и съпругата му паднаха мъртви? От тогава насам е имало много случаи на лъжа към служителите, но никога хората не са падали мъртви.” Причината се вижда в следващия стих: **„така щото даже изнасяха болните по улиците и ги слагаха на постелки и на легла, та като минаваше Петър, поне сянката му да засегне някого от тях”** (Деяния 5:15).

Господната слава беше толкова силно изявена върху Петър, че само приближаването му би изгонило всяка болест или мрак. Ананий и Сапфира излъгаха в присъствието на Божията слава. Когато има съприкосновение между греха и славата, ще последва реакция. Ще бъде унищожен греха и всичко, което съзнателно го носи. Когато ковчегът на Божието присъствие се пренасяше в Ерусалим от цар Давид и неговите мъже, Оза протегна ръка, за да го подпре при гумното и незабавно бе поразен! **„И Господният гняв пламна против Оза; и Бог го порази там за грешката му; и той умря там при Божия ковчег”** (II Царе 6:7). Причината, поради която Бог все още не е изявил Своята слава в Църквата със същата сила като в Деяния, е, че мнозина биха паднали мъртви, подобно на това семейство. Така че, преди Господ да дойде със славата Си в Своя храм (Църквата), Той ще изпрати вестителя си - пророк Илия, който да призове хората да се върнат към Божието сърце (Малахия 3:1).

Глава девета: Бягайте от идолопоклонство

идолопоклонство - ПРЕКАЛЕНА ВЪЗХИТА ИЛИ ПОЧИТ КЪМ ЧОВЕК ИЛИ НЕЩО ДРУГО

„Бояха се от Господа, и на своите си богове служеха според обичая на народите” (IV Царе 17:33).

Те служат и на Бога, и на своите идоли. Новият интернационален превод на Библията казва: **„Покланяха се на Господа, но също така служеха и на собствените си богове (идоли)...”** Звучи ли ви това познато? Дали мъжете и жените, младите и старите, „се покланят на Господа” в църквата, но в сърцето си носят идоли? Дали християните в тази нация живеят по-различно от онези, които не изповядват Христос и служат на своите идоли - страстта на плътта, пожеланието на очите и гордостта на живота? Как е възможно това? Може ли един свят Бог да има Църква, изпълнена с идолопоклонство? За такава Църква ли ще дойде Той? Съвсем не! Господ се връща за свята Църква - не такава, която преследва светските неща! Вижте как Павел се обръща към Коринтската църква: **„Затова, възлюбени мои, бягайте от идолопоклонството. Говоря като на разумни човеци; сами вие съдете за това, което казвам... Гледайте Израила по плът; тия, които ядат жертвите, нямат ли общение в олтара? Казвам ли аз, че идоложертвеното е нещо, или че идолът е нещо? Не. Но казвам, че онова, което жертват езичниците, жертват го на бесовете, а не на Бога, но аз не желая вие да имате общение с бесовете. Не можете да пиете Господната чаша и бесовската чаша. Не можете да участвате в Господната трапеза и в бесовската трапеза. Или искаме да подбудим Господа на ревнивост? Ние по-силни ли сме от Него?”** (I Кор. 10:14-22). Идолът сам по себе си е нищо!

Златното теле, което израилтяните направиха в пустинята, докато Мойсей беше на планината, нямаше сила в себе си. Силата му се криеше в сърцата на израилтяните. Те вложиха в него своята привързаност, любов и упование. Затова му построиха олтар в сърцата си. По отношение на тях Бог казва: „**И те не оставиха блудството си (идолопоклонството си), научено от Египет**” (Езекил 23:8). Египтяните се покланяха на телета и на различни други идоли. Израел се научи на идолопоклонство в Египет, символ на световната система.

Днес идолопоклонството е непозната дума за американската църква. Смятаме, че предупрежденията, които Бог дава за идолопоклонството, нямат никаква връзка с нас. Нямаме златни статуи или олтари. Американците никога не биха се забъркали в подобно нещо. Това, което не осъзнаваме е, че американците са издигнали повече идоли, отколкото можем да изброим. Речникът определя идолопоклонството като: 1) покланяне на идоли или 2) прекалена възхита или почит към човек или нещо друго. Хората не разбират, че идолът е нещо, на което се отдава по-голямо внимание, отколкото на Бога. Понеже нямаме правилно виждане за идолите, американските християни се впримчват в тях не по-малко от израилтяните. С две думи Павел казва, да не се привързваме и да не даваме любовта си на нещата, които светът почита и обича, защото не можем да участваме едновременно в Господната трапеза и в бесовската трапеза.

Спомнете си какво Бог заповяда: „**Да нямаш други богове освен Мене!**” (Изход 20:3). Идолът е това, което поставяме преди Бога в живота си? Той е всичко, което харесваме, на което разчитаме, което обичаме, обожаваме, желаем, на което се покланяме, надяваме, обръщаме внимание и което търсим повече от Господа.

През 1983 напуснах една много добре платена инженерна работа в Рокуел Интернешънъл, за да стана щатен помощен служител. Вземах няколко стотин долара годишно. Направих жертва, която ме правеше да изглеждам изцяло предан на Исус, без никакви собствени желания.

През 1986 отидох във Филипините с един друг служител. Мислех, че Бог ме изпраща там, за да проповядвам. Не разбрах, че Той всъщност ме изпраща, за да промени живота ми завинаги. На втората вечерна служба другият служител проповядва върху господството на Исус Христос. Започна да обяснява как Исус трябва да бъде приет като Господ, не само като Спасител! Сподели, че думата „Господ” се споменава над 7800 пъти в Библията, а „Спасител”: само тридесет и седем.

Аз стоях на службата дълбоко изобличен. Уж бях служител, а не бях чувал нищо подобно до сега! Погледнах на своя живот. Наистина ли Исус Христос беше на първо място по авторитет или Му принасях само служение от устни, като Го наричах Господ? Беше ли Той в действителност на трона на моя живот или се покланях на Господа, като служех и на собствените си богове (идоли) по примера на нацията ни...? Прибрах се у дома и след няколко дни поставих стол в центъра на една голяма стая с думите: „Боже, този стол представлява трона на моето сърце. Няма да напусна тази стая, докато Исус Христос не седне на него.” Омръзнало ми беше да казвам, че Той е Господ, без да има господство във всяка област на моя живот. Често оставаме Исус да управлява само областите, където на нас ни се иска. Исус Христос трябва да бъде Господ на целия ви живот! Обикалях онзи стол в продължение на два часа. Много неща дойдоха към мен по време на молитвите ми. Притежавах твърде голям контрол над живота си, дори в положението на щатен служител. Имаше невероятна битка, защото душата ми не искаше да предаде своето господство! Започнах да плача, но сърцето ми беше решено. Независимо какво Той искаше от мен, щях да Го последвам! Тогава започна разобличаването на моите идоли!

Първо дойдоха професионалните спортове, съставляващи голяма част от забавленията в живота ми. Бях страстен почитател на „Далас каубойс”. Всяка неделя след служба сядах и гледах играта им. Дори съпругата ми да се нуждаеше от помощ, нямаше никакъв шанс: „Скъпа, гледам каубоите.” Ядохме през полувремето или след мача. Бях добър християнин, който не пушеше, не пиеше, не лъжеше и не прелюбодействаше. Но Бог беше решил да изобличи определен идол!

Една неделя, докато гледах вълнуващ мач, Божият Дух дойде върху мен да се моля. Почувствах огромен товар и знаех, че е неотложен. Но казах: „Господи, има само осем минути до края на играта. Моля Те, почакай. Ще се моля в пет часа, след края на мача. Какво чак толкова са осем минути?” Помислих си: „Ще Му дам пет часа или повече, ако се нуждае от мен след мача.” Смятах, че съм много щедър! Единственият проблем беше, че товарът се вдигна, дори след щедротото ми предложение. Но знаете ли какво направих? Изгледах мача докрай. После отидох в молитвената си стаичка, но подтикът ми за молитва се беше вдигнал. Товарът го нямаше! Бог не искаше от мен жертвата от пет часа - желаше покорство! Покорството е по-добро от жертвата!

Господ искаше да знае дали Той или „Далас каубойс“ са на първо място. Тогава разбрах, че съм ги поставил пред Него. Никога не бих си признал това, но действията ми го доказаха. Бях превърнал „Далас каубойс“ в идол. Бях щатен служител, а не можех да се откажа от един мач, за да се покоря на Бога! Спомнете си какво казва Той: *„Да не си правите идоли“* (Левит 26:1).

Това, което е идол за един човек, не е непременно идол и за друг. Ти си този, който го прави идол. Смирих себе си и помолих Бог за Неговата благодат - да отмахне това от сърцето ми. Започнах да руша този идол, като не му давах повече място. Престанах да гледам мачове и в крайна сметка желанието изчезна. Днес мога да гледам игра на „каубоите“, но няма привличане. Дори вече ми е отегчително да гледам професионален футбол.

Голфът беше друг идол в живота ми. Обичах да играя голф. Мислех за него постоянно. Ставах в 4:30 часа сутринта и отивах на игрището, за да се подготвям за след два дни. Но да стана в 4:30 часа за молитва беше съвсем друг въпрос. Молитвата ставаше с борба, а играта на голф - с радост. Един ден се молах навън и по средата на молитвата започнах да виждам деветия играч на моя любим отбор в Далас и много ми се прииска да поиграя. Господ ми проговори: *„Джон, остави своите нови стикове за голф на приятеля си Мат.“* Знаех, че ми е говорил Бог, но се опитвах да пренебрегна това. Току що си бях купил комплект стикове и сак, струващи над 500 долара. Предишният ми комплект бе откраднат на гарата и застраховката бе покрила новия. Бях използвал стиковите само веднъж и много си ги обичах. Помислих си: „Ако подаря тези, няма да мога да си купя нов комплект.“ Трябваша ми четири дни, за да се реша, но на четвъртия ден отидохме с колата до къщата на моя приятел и му дадохме стиковите. На връщане съпругата ми попита: „Скъпи, сигурен ли си, че Бог ти е говорил?“ Но още щом ги дадох, аз изпитах радост и разбрах, че този спорт вече не е идол. В резултат на това взаимоотношенията ми с Господ се задълбочиха.

Една година по-късно се случи нещо изумително. Един човек отишъл при съпругата ми и казал: „Отворете си багажника на колата, имам нещо за вашия съпруг.“ После сложил вътре комплект стикове за голф и сак. Скоро след това се преместихме във Флорида и само след няколко седмици друг човек каза: „Отворете си багажника, имам нещо за вас.“ Той е участвал в професионален отбор по голф и ми даде възможно най-добрия комплект стикове за голф, струващи приблизително 2000 долара. Погледна ме и рече: „Бог ми каза да ти ги дам. Голфът вече няма място в моя живот.“ Първо си помислих: „Да не би това да е клопка на нечестивия да ме върне обратно към робството?“ Но Бог каза: *„Приеми ги, те са от Мен!“*

Тези стикове стояха в моя гараж година и половина, но ги ползвах само веднъж. Бог беше поставил нещата в живота ми в ред. Днес играя от време на време като средство за отмора и общуване с хората. Важно е да имаме моменти на възстановяване, почивка и освежаване. Това ни помага да бъдем трезви и фокусирани. Играта вече не е идол за мен. Ако Бог ми каже да се откажа от спорта отново, ще го направя без колебание, защото спортът вече не ме владее.

Третият идол беше храната! Ще попитате: „Как може храната да е идол? Тя е необходима, за да живеем.“ Ако яденето носи удовлетворение в живота ти преди Бога, значи е идол. Тежах само 72 кг, но обичах да ям. Пред много други неща бих избрал да си похапна. Ядях дори, когато не бях гладен. После, когато се натъпчех твърде много, чаках с нетърпение и най-малката проява на глад, за да започна да си угаждам с още храна. С много хора е така. Те не си позволяват да пият или пушат, но отговарят на копнежите на своята плът чрез храна. Водят легалистичен живот. Въздържат се от пиене и пушене не от любов към Бог, а заради „закона“. Угаждането чрез храна не е срещу легалистичния им закон, затова те са вързани от обществено приемливи крайности.

Процесът, който Бог използва, за да разобличи този идол, бе подобен на начина, по който заклеими „каубоите“. Една сутрин, докато се готвех да си сипя купичка от моята любима закуска, Божият Дух проговори: *„Джон, искам да постиши и да не ядеш днес.“* Знаех, че е Той. Първата ми мисъл беше: „Но аз съм гладен, с нетърпение очаквам тази закуска (тогава това беше любимата ми храна).“ После започнах да разсъждавам: „Защо Господ ми каза да постя при условие, че имам само десет минути за молитва, преди да отида на работа? Какво може да бъде постигнато за толкова кратко време? Ще постя следващия понеделник, вторник и сряда.“ Мислех си, че Бог ще бъде впечатлен от моята жертва повече, отколкото от покорството ми! Затова си сипах от закуската и ядох. Господ използва това, за да ми покаже, че храната е идол! Показа ми, че аз я поставям над покорството към Него! Тази истина ме освободи. Днес яденето заема правилното си място в моя живот. Все още ми харесва, но когато се заситя, спирам.

Могат ли благословенията да бъдат идоли?

Често идолите са просто ежедневните неща в живота. Същото важеше и за израилтяните. Взеха най-обикновените златни обеци и ги превърнаха в златно теле. Тези обеци бяха Божие снабдяване, когато си тръгнаха с користите на египтяните. Господ накара египтяните да дадат своите златни и сребърни принадлежности на израилтяните (Изход 12:36). Ще повторя, че идолът не е нищо сам по себе си, но става такъв, когато го издигаме в сърцата си. Сърцата на израилтяните не следваха Бог, а собствените им желания. Докато Бог се движеше мощно и осигуряваше това, което искат, те Му се покланяха. Той раздели Червено море, отпразнуваха го с хваление и танцуване пред Господа. Бог порази враговете им, Мириам и всички жени взеха дайрета и танцуваха, като Го хвалеха. Но при отсъствието на Неговата чудотворна сила или когато Мойсей не беше там, те показваха какво всъщност има в сърцата им. Три дни по-късно започнаха да се оплакват.

Как можеха да са толкова неблагодарни и тъй бързо да изоставят упованието в Бог? Много лесно – в сърцата си имаха идоли и не бяха удовлетворени само с Господа! Той свидетелстваше срещу Израел: **“И тя не остави блудството си, научено от Египет”** (Езекил 23:8).

Мойсей беше по-различен. Той търсеше Бога, независимо колко трудни ставаха нещата или колко далечен изглеждаше Господ. Мойсей имаше едно желание – да познае Бога! Всичко друго в неговия живот беше подчинено на тази цел. Ако вашето желание е нещо друго, а не близко познаване на Господа, то ще стане явно в моменти на суша и утеснение.

Същността на идолопоклонството е личният интерес. Новият Завет го назовава *сребролюбие* (букв. алчност, ненаситност – б. пр.). **“Затова умъртвете природните си части, които действат на земята: блудство, нечистота, страст, зла пощявка и сребролюбие, което е идолопоклонство”** (Колосияни 3:5). Да си ненаситен, означава, да желаш силно. Това се появява при своеволни хора, а не при такива, които са пресметнали цената и са оставили всичко, за да последват Исус. Бог иска да сме благословени и да се радваме на хубавите неща, които Той е дал на тази земя. Но ако тези неща ни станат по-скъпи от Него, те се превръщат в идоли.

Когато се молах в края на четиридневен пост, следните думи излязоха от сърцето ми, а умът ми ги чу, след като вече ги бях изрекъл: “Татко Небесни, ако благословенията, които си ми дал, някога изместят любовта ми към Теб, то моля Те, отмахни ги от моя живот!” Моят ум се съпротивляваше и спореше: “Чакай малко! Той ми даде тези благословения. Не би трябвало да изричам такава молитва!” Сърцето ми бързо отговори, че дори Божиите благословения могат да се превърнат в идол. Не търсете благословенията, а Този, Който благославя! Спомнете си как израилтяните влязоха в Обещаната земя и много скоро забравиха, че Бог ги е благословил с нея, като започнаха да си издигат идолски капища за поклонение! Четвърто Царе 17:10 казва: **“Също бяха си издигнали кумири и ашери върху всеки висок хълм и под всяко зелено дърво”**.

Еремия вика към Израел затова, че са взели своите обещания и са ги превърнали в идоли: **“Пак в дните на цар Йосия Господ ми рече: Видя ли що стори отстъпницата Израел? Тя отиде на всяка висока планина и под всяко зелено дърво и блудства там. И с невъздържания си блуд тя оскверни земята, и прелюбодейства с камъните и дърветата”** (Еремия 3:6, 9).

В книгата Малахия Бог се обръща към свещениците на Израел: **“И сега, ето заповедта, която се дава на вас, свещеници: Ако не послушате, и ако не вземете присърце да отдадете слава на името Ми, казва Господ на силите, тогава ще пратя върху вас проклятията и ще прокълна благословенията ви; дори ги прокълех вече, понеже не вземате това присърце”** (2:1-2).

В Новия Завет виждаме как Исус умножи две малки риби и пет ечемични хляба, за да нахрани множеството, а после премина на отсрещната страна на езерото. На другия ден хората дойдоха да Го търсят. Вместо да бъде поласкан, че са изминали целия този път през езерото, за да Го намерят, Той ги смъмри, знаейки, че Го търсят, защото е напълнил стомасите им, а не защото са разпознали Кой е! Господ е бил техен източник само във време на нужда!

Мнозина търсят Бог в кризисни ситуации, но във време на мир те се връщат към своите идоли, за да доставят удоволствие на себе си, а не на Господа! Като баща на четири момчета, аз искам хубави неща за тях. Често нося у дома подаръци от моите пътувания. Обичам да гледам развълнуваните им лица, когато им се радват. Можете ли да си представите как бих се чувствал, ако те ме възприемат само като някой, който им дава подаръци, и ми обръщаха внимание само, когато им ги подарявам? Ами, ако друг човек, който не е техен баща, започне да им дава подаръци и сърцето им се обърне към него, понеже им дарява това, което искат? Той не ги е създал, не ги е учил, не се е грижил за тях и не ги е напътствал. Но ако мотивът им е бил само да

получат нещо от мен, то техните сърца лесно биха се привързали към друг. Сега виждате ли защо Бог казва, че е ревнив Бог? Той ни е създал и желае нашата любов като скъпи деца. Дарил ни е толкова неща щедро и желае същото от нас. Веднъж, когато се молех в гората и се подготвях за една служба, Господ каза: *“Джон, попитай Моите хора дали искат да им служи така, както те служат на Мен? Дали биха искали Моята вярност да бъде като тяхната?”* Страшно много се натъжих, като си помислих как сме Му служили. Той ни се е предал изцяло. Казва ни се: ***“Затова и може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, понеже всякога е жив, за да ходатайства за тях”*** (Евреи 7:25). Той не само предаде Себе Си, умирайки за нас, но дори и сега това предаване продължава в непрекъснатото Му ходатайство.

Свята Невяста

Бог изпраща пророческо помазание, за да приготви народ за Себе Си, Невяста. Думите на помазаниците ще измиват и ще очистват Божиите хора, като насочват тяхната надежда и желание изцяло към Него, а не към идолите, които светът обожава. В Ефесяни 5:25-27 виждаме, че Христос предаде Себе Си за Църквата, ***“за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез Словото, за да я представи на Себе Си Църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна”***. Забележете, че за Църквата се говори в женски род. Павел сравнява взаимоотношенията между Христос и Църквата с тези между съпруг и съпругата. Според това Слово, Църквата е в ролята на съпругата или Невястата. Това го подчертава и в стих 32: ***“но аз говоря това за Христа и Църквата”***. Сега нека да ви задам следния въпрос: Представете си една жена да обещае на мъжа, за когото е сгодена: “Скъпи, ще бъда страхотна съпруга. Ще готвя най-хубавите ястия, ще поддържам къщата чиста и винаги ще изглеждам добре. Ще ти бъда вярна 364 дни в годината. Само ми дай един ден годишно, в който да прелюбодействам със старите си приятели.” Бихте ли се съгласили с това? Ами, за десет минути? Повечето не биха приели подобно предложение. Кой би се оженил за такъв човек? Макар да е обещала да бъде страхотна майка и готвачка, тя не е предала цялото си сърце. Все още има други любовници, независимо че прелюбодейства само веднъж годишно. Можете ли да си представите Исус да се върне за Невяста със същото отношение? Със сърце, предадено на идолите? Сега разбирам защо Павел умолява новозаветната църква: ***“Затова, възлюбени мои, бягайте от идолопоклонството”*** (I Кор. 10:14), и защо Йоан предупреждава: ***“Дечица, пазете себе си от идоли!”*** (I Йоан 5:21).

Глава десета: Добър корен – добър плод

ТОВА Е ВЗАИМООТНОШЕНИЕ, А НЕ ЗАКОН

„Прочее, принасяйте плодове, достойни за покаяние... А и бравата лежи вече при корена на дърветата; и тъй, всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огън се хвърля” (Лука 3:8, 9).

Плодът се определя от корена

Много хора, когато се покаят за даден грях, спират вниманието си на плода, а не на корена. Ако откъснеш плод от някое дърво, на негово място ще израсне друг. Но ако отсечеш корена на дървото, вече никога няма да има плод! За да постигнем това, трябва да се покаем за сърдечния мотив, произвел плода на греха. Всеки грях е със себичен мотив. Ако някой съгреша спрямо друг, то пак е по себични причини. Затова коренът на всеки грях е егоизмът. Божията любов, от своя страна, не търси своето (I Кор. 13:5). Словото на Бог ни наставлява да бъдем закоренени и основани в любовта (Ефесяни 3:17). Ако сме усъвършенствани в любовта, няма да грешим, тъй като едно дърво с добри корени не може да произведе лош плод. Бог не търси Своето! Самата Му природа е даваща. Той е любов! За да може да сме закоренени в Божията любов, първо трябва да разберем любовта Му към нас. Няколко години след като бях станал християнин, аз се прибирах с колата от работа, когато Бог ми проговори: *“Джон, знаеш ли, че аз те считам за по-горен от Себе Си?”* Не можех да повярвам на чутото. Как би могъл да ме счита по-горен от Себе Си?

Бог е Този, Който е създал небето и земята. Той е Бог! Затова Му казах: “Господи, не мога да приема това, ако не ми дадеш три стиха на Новия Завет в потвърждение на думите Си.” Той не ме смъмри, защото от устата на двама или трима свидетели ще се потвърди всяко слово. Бог ме попита: ***“Какво казва Филипяни 2 глава?”*** Отворих Библията и прочетох следното: ***“Не правете нищо от партизанство или тщеславие, но със смирение нека всеки счита другия по-горен***

от себе си” (Фил. 2:3). Господ каза: *“Ето ти го първият стих.”* Възразах: “Господи, Ти говориш за Твоето отношение към мен, а Павел пише на християните във Филипи, като казва да считат другите за по-горни от себе си.” Той продължи: *“Джон, никога не казвам на децата Си да правят нещо, което Аз Самият не правя.”* Затова има толкова много проблеми християнските домове. Родителите казват на децата да не се държат по определен начин, но те самите го правят. Казваме на децата си да не влизат в конфликт, а ние се караме. Нашите действия оказват по-голямо въздействие от думите ни и децата израстват, следвайки това, което са видели, а не това, на което са били учени. Все още не бях съвсем сигурен по въпроса, затова казах: “Това е само един стих. Трябва да ми дадеш още два.” Тогава Бог отговори: *“Джон, кой бе прикован на кръста – Аз или ти?”* Потръпнах, като чух това. Господ продължи: *“Аз бях прикован на кръста, като поех твоите грехове и болести, твоята нищета и наказание, защото те счетох за по-горен от Себе Си!”* Той никога не е извършвал никакъв грях. Дори не беше задължително да идва на земята. Би могъл да остави всички ни да отидем във вечното огнено езеро заедно с дявола и неговите ангели (Матей 25:41). Той не дойде заради Себе Си, а заради нас! Следват вторият и третият стих: *“Който Сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй, щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата, с Чиято рана вие оздравяхте”* (I Петрово 2:24). *“В братолюбието си обичайте се един друг като сродници, изпреварвайте да си отдавате един на друг почит”* (Римляни 12:10). Господ ми каза: *“Джон, Аз Съм първородният от много братя”* (Римл. 8:29).

До този момент не разбирах дълбочината на Неговата любов. Осъзнах, че дори, ако само един човек погиваше, Той пак би дошъл с готовност и би извършил същото. Този вид любов е основа на Божието царство. Ето къде трябва да сме закоренени и как да се отнасяме един към друг.

Да слугуваме или да ни се слугува

Мнозина поради отхвърляне не разбират тази любов. Често деца биват болезнено отхвърляни от собствените си родители. Представата, която имаме за нашия земен баща, се отразява на виждането ни за Небесния ни Отец. Затова Бог ни се открива по друг начин. Помазанието на Илия идва, *“за да обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на децата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия”* (Малахия 4:6).

Започнахме да загубваме своите бащи като нация през 1940-те и 50-те години и от тогава насам става все по-зле. Себичността е започнала този процес на отхвърляне. Изискванията за бащинство се свеждат до ориентирания към успех живот на мъжете. Другите са твърде мързеливи. Сега много хора виждат Бог като един, който взема, а не като дарител. Те не могат да приемат любовта Му към тях, защото смятат, че трябва да бъде заслужена, като печелят Неговото одобрение, както е било с плътските им бащи.

Много бащи и водачи в църквата са по-загрижени за своите цели, отколкото за децата си или за хората, които Бог им е поверил. Хората са само ресурс, чрез който осъществяват своето видение. Успехът на видението е по-важен от неговото предназначение и това ни оставя без ученици. Вместо да служат на хората, които Бог им е поверил, те изискват да им се служи, тоест да служат на видението им. След последната вечеря Исус стана, взе престилка, наля вода в умивалника и започна да мие краката на учениците си, като ги избърсваше с престилката. Тогава Той каза: *“Знаете ли какво ви сторих? Вие ме наричате Учител и Господ; и добре правите, защото Съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас”* (Йоан 13:12-15). Ето към какво ръководене ни е призовал Той. Водачи, които желаят да служат, а не да им се служи. Искам специално да отбележа: Исус изми и краката на Юда! Той постоянно проявяваше загриженост, дори към този, който се готвеше да го предаде. Не използва авторитета Си, за да защити Своя живот или служение!

Колко пъти лидерите са спирали възхода на подвластни на тях мъже и жени, защото са ги подозирали? Истината е, че те не са сигурни в призиванието си. Не са свършени в любовта; страхуват се, че това, което им е дадено, може да бъде откраднато. Така беше при Саул. При мисълта, че Давид ще спечели сърцата на хората, той започна да прави опити да го отстрани. Хората на Саул му служеха от страх. Давидовите мъже го правеха от любов. Познавах Давид като човека по Божието сърце, който истински обича хората. Ето защо, когато той само промълви за желанието си да пие вода от Витлеемския кладенец, трима мъже рискуваха живота си, като преминаха през редиците на врага, за да изпълнят неговото желание. Какво в този човек ги

накара да постъпят така? Неговата загриженост може да се види в реакцията му, когато те занесоха водата. Той отказа да я пие, защото мъжете бяха рискували живота си заради неговото желание. **Саул изискваше уважение, докато Давид печелеше уважението на своите хора.**

Исус ни даде следната изумителна заповед, след като изми краката на учениците Си. Той каза: **“Нова заповед ви давам, да се любите един друго; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друго. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов по между си”** (Йоан 13:34-35). Исус заповядва, не просто препоръчва, да се обичаме с любовта, която току що описах! Да считаме другите по-горни от себе си. Ако сме закоренени в този вид всеотдайна любов, грехът няма да принася повече плод! Ще бъдем свободни от себични мотиви.

Исус казва, че по тази любов светът ще ни разпознае като истински ученици. Няма да го разберат по проповедите ни! На света му е омръзнало просто да слуша, че Бог променя живота на хората; иска да види Неговата животопроменяща сила в християните! Няма да ни разпознаят като Господни ученици по чудесата, извършени в Негово име. Библията говори за лъжливи знамения и чудеса в последните дни (II Солунци 2:9). Чудесата ще привлекат вниманието, но Божията любов ще задържи хората. Също така съм чувал проповедници да казват, че светът ще познае, че сме Негови по нашето финансово богатство. Определено сме видели, че това не е вярно!

Днес светът осмива християните, заради прекаления им стремеж за обогатяване! Виждат съревнование, завист и гордост сред християните – скрити зад маската на служението или на библейските обещания, но мотивирани от себичната любов!

“Ако Ме любите”

Как е възможно да опазим тази заповед – да обичаме така, както Той ни обича? Как можем да ходим в подобна любов? Щом това е заповед от Бога, значи не е невъзможно. Невъзможно е само, когато се опитваме да го постигнем със собствени сили. Би било нечестно Господ да ни даде неизпълнима заповед. Вижте добре следните думи на Исус: **“Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди”** (Йоан 14:15).

Подготвих се за служба, когато Божият Дух ми посочи този стих. Усетих го така: *“Джон, ако Ме обичаш, ще го докажеш чрез спазването на Моите заповеди.”* След като размишлявах върху това няколко минути, Господ ми каза да прочета стиха отново. Прочетох го. Той проговори: *“Не разбра какво искам да ти кажа – прочети го отново.”* Това продължи, докато не прочетох стиха около десет пъти. Най-после казах: *“Господи, прости моето невежество; покажи ми какво искам да кажеш.”* Отговори: *“Джон, смисълът на думите Ми не е, че ако спазваш Моите заповеди, ще докажеш, че Ме обичаш. Аз вече знам дали Ме обичаш или не! Това, което казвам, е, че ако човек е истински влюбен в Мен, той ще придобие способност да изпълнява заповедите Ми!”* Става дума за взаимоотношение, а не за закон.

Аз тълкувах нещата, сякаш бяха закон. Много хора днес познават Господа по този начин. Те са заменили любовните взаимоотношения с Него със седемте стъпки към изцелението, четирите точки за спасение, петте стиха за преуспяване и кръщение в Святия Дух. Смятат, че по някакъв начин Бог може да бъде ограничен в тяхната кутия с обещания, които да бъдат изваждани и изповядвани според собствената им преценка. После се чудят защо имат толкова много проблеми с греха! Защо Неговите заповеди са толкова трудни за изпълнение? Защото хората не са закоренени в Божията любов!

Нека да дадем пример. Влюбвали ли сте се някога? Когато бяхме сгодени със съпругата ми Лиза, аз бях влюбен до уши. Постоянно мислех за нея. Правех всичко възможно, за да прекараме колкото се може повече време заедно. Ако тя се нуждаеше от нещо, независимо какво правех или колко часа беше, аз скачах в колата и ѝ го доставях. Нямахше нужда да се насилвам да говоря на хората за нея – хвалех я на всеки, който би слушал. Поради силната ми любов към нея, за мен беше удоволствие да правя всичко, което тя пожелаеше. Не правех тези неща, за да докажа, че я обичам; правех ги, защото вече я обичах! Тя беше центърът на моето внимание. Чувствата ми бяха насочени към нея. Вече не се интересувах от никакви стари приятели. Не желяех никое друго момиче. Тя беше зеницата на окото ми.

Но след няколко години насочих вниманието и привързаността си към други неща, като например служението. Вече с усилие правех нещо за нея. Приемах Лиза за даденост и тя не беше чак толкова в мислите ми. Купувах ѝ подаръци по задължение на Коледа, на годишнини и рождени дни – и дори това представляваше известно усилие. Нашият брак беше застрашен.

Първата ни любов умираше! Понеже силата на нашата предишна любов вече липсваше, беше трудно дори да се спогаждаме. Тогава Бог обърна сърцето ми и ми даде да видя какъв егоист съм станал. По милост Той запали отново пламъците на нашата първа любов и изцели брака ни.

В светлината на всичко това можете да разберете защо Исус каза: **“Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си от къде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш”** (Откровение 2:4-5). Тук Исус говори на Църквата! Какво иска да каже с “покай се и върши първите си дела”? Преди да изрече всичко това Господ каза: **“Зная твоите дела, труда и търпението ти, и че не можеш да търпиш злите човеци”**. Значи не става въпрос за хора, които бездействат. Защо тогава каза: “Покай се и върши първите си дела?” Отговорът е, че в момента те Му служат по задължение, а не от любов. Господ каза: покай се – промени сърцето си, нека любовта ти към Мен да се възобнови; отхвърли своите идоли и отново Ми служи от любов, а не по навик! Ако сърцето ни е закоренено в дълбока любов към Него, тогава спазването на заповедите Му не е тежота, а удоволствие! Как да се влюбим в Него и да останем в това състояние? Отговорът е в следните стихове: **“И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното... Затова умъртвете природните си части, които действат на земята: блудство, нечистота, страст, зла пощявка и сребролюбие, което е идолопоклонство”** (Колосяни 3:1, 5). Ще мислиш за това, което търсиш! Ако търсиш успеха, твоите мисли ще бъдат насочени към успех – дори това да е служението! Докато бяхме сгодени, аз постоянно мислех за Лиза – как да прекарам повече време с нея. Искях да съм колкото се може повече в нейното присъствие. Когато търсим Божието присъствие, нашите мисли са насочени към Него. Много заблудени християни ходят на църква, дават десетък, пеят песни на хваление и поклонение, кимат в съгласие с проповедта на служителя и вероятно помагат в служението, но всичко това става по задължение. Но ако някой спомене областта, към която са насочени техните интереси, като предстоящия футболен мач в понеделник например, те се надигат с искрящ поглед и с голямо вълнение започват да коментират кой според тях ще победи и защо. Къде са насочени интересите им? Това, към което са насочени твоите интереси, ще доминира мисленето ти. Аз нямах проблеми да мисля за Лиза винаги, когато работата не изискваше пълното ми внимание. Веднага щом вниманието ми се освободеше от работата, умът ми превключваше към това, от което се интересуваше – Лиза! Когато в началото започнах да гледам “Далас Каубойс”, те ангажираха твърде малка част от вниманието ми. Но колкото повече ги гледах, моят интерес започна да нараства, говорех и мислех за тях, докато те се превърнаха в идол в живота ми. Съответно, колкото повече търсиш Господното присъствие, толкова повече Той ще ти се открива, което ще разпалва още по-голям копнеж по Него; докато това желание те завладее!

Исус говори по въпроса в Йоан 14:21 **“Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби, а който Ме люби (човек, който Го търси с цялото си сърце), ще бъде възлюбен от Отца Ми, и аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему”**. Колкото повече преживяваме Неговото изявено присъствие, толкова повече ще Го желаем. Много хора се провалят, защото престават да търсят, щом не Го чувстват наблизко. Бог казва в Еремия 29:13 **“И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце”**. Ключът е да Го търсим с цялото си сърце! Ако си загубил нещо много ценно, ти не го търсиш пет минути и после да се откажеш. Ще го търсиш, докато го намериш, независимо колко време е нужно! В Евреи 11:6 пише: **“Той възнаграждава тия, които Го търсят”**. Трябва да търсим, докато не намерим, защото Той ни е обещал, че ако усърдно Го търсим, ще Го намерим. Може да не е според нашите планове, но ще Го намерим!

Обърнете внимание какво казва Колосяни 3:5 **“Затова умъртвете природните си части, които действат на земята”**. Грехът бива победен не чрез закона на делата, но чрез усърдно търсене на Господа. Когато ревностно Го търсим, нашите мисли и любовта ни са насочени към Него, като по този начин умъртвяваме желанията на плътта! Това е свързано с думите на Исус, че ако Го обичаме от все сърце, с радост ще изпълняваме заповедите Му. Толкова много хора са се опитвали да разпънат делата на плътта, без да имат дълбоки взаимоотношения с Него! Сега можете да разберете какво Павел има предвид в Галатяни 5:16, когато казва: **“Ходете по Духа и няма да угаждаме на плътските страсти”**. Ходенето в Духа умъртвява желанията на плътта!

Това е цената, с която Бог ни е създал! Ако погледнете Адам в Едемската градина, ще разберете целта на сътворението. Бог не постави Адам в градината, за да има успешно изцелително „Глас на един, който вика”, Джон Бивър

служение, ефективно евангелизаторско служение, да изгонва демони или да основе голяма църква. Бог го създаде, защото желаше общение с него. Същото иска от нас и днес. Господ желае общение с нас. Търси хора, които ще прекарват време с Него: не в дълги религиозни молитви, а в дух и истина.

Представяте ли си да пристъпвам към жена си с интимни намерения, държащ лист с план в ръка. Стъпка първа: Кажи ѝ, че е красива. Стъпка втора: Хвани я за ръката. Стъпка трета: Погледни я в очите и кажи: “Обичам те.” и т. н. Колко далеч мислите, че ще стигна? Но в крайна сметка хората свеждат взаимоотношенията си с Господа до това ниво. Ако продължават по същия легалистичен начин, ще усетят как животът им гасне. Трябва да Го търсим не по задължение, а защото желаем Неговото присъствие. Нужно е да имаме сърдечни взаимоотношения. Трябва да мразим греха, защото обичаме Бога и не искаме нищо да ни разделя.

Нека да дам друг пример със съпругата ми и мен – да предположим, че аз определям времето ни за общуване да бъде всеки ден от 17 до 18 часа следобед. Всичко, което тя би имала да каже, трябва да почака до 17 часа. Отгоре на всичко, от 17 до 18 часа говоря само аз. Тя няма никакъв шанс да вземе думата заради неспирното ми говорене. После точно в 18 часа аз ставам, казвам, че е било чудесно и си тръгвам. Що за взаимоотношения са тези?

Току що даденият пример е свързан със стереотипа, в който бях изпаднал преди няколко години. Молах се по два часа сутрин – от 5 до 7 часа. Излизах, разхождах се по един усамотен път и усърдно говорех на Господа. Имах специален списък с нужди, но се молах и за всякакви други спонтанно възникнали неща. Бях много горд с усърдието си. Тогава една сутрин, когато приключих с двучасовата си молитва и се запътих за къщи, Бог проговори много ясно в моя дух: “Бих искал останалите двадесет и два часа от денонощието!” После продължи: “Джон, ти излизаш тук почти всяка сутрин и се молиш по два часа, но когато в 7 сутринта кажеш Амин, и тръгнеш да изпълняваш различните си задължения, ти не Ме допускаш при повечето от тях”. Той ми каза, че иска моето сърце да е отворено за гласа Му по всяко време, не само докато се моля. Това е взаимоотношение на общение с Бога. Някои от най-великите неща, които Господ ми е откривал, са идвали не в точно определеното ми сутрешно време за молитва, а докато съм карал колата, докато съм се къпел, докато съм косял тревата или съм правел нещо друго. Господният Дух е с нас всеки миг, не само през времето за молитва. Не ме разбирайте погрешно, ние всички трябва да имаме ежедневно молитвено време, когато можем да се затворим във вътрешната си стаичка и да търсим Господа. Но това трябва да става чрез желание за общение. Тогава, когато си тръгнем, близостта с Него продължава. Толкова много хора са попаднали в коловоза на духовната рутина. Те могат да пеят песни на хвала и поклонение и да изричат дълги молитви, без никакво общение със Святия Дух. После се чудят защо огънят си е отишъл; защо служението на Бога е станало скучно и защо прелестите на този свят привличат вниманието им по-лесно, отколкото Божиите неща. Отговорът е, че са се отклонили от целта, с която са създадени – общение с живия Бог.

Исус казва да се покаем и да вършим първите си дела. Да Му служим с пламенна любов, а не по задължение. Ако любовта към Него е вашият основен мотив, то вие ще имате плода на покаянието. Плодът може и да не се забележи веднага, но ще се изяви. Процесът на покаяние не е пълен, докато няма явен плод. Не позволявайте каквато и да било опозиция да ви попречи да Го опознавате, но се спуснете към целта на горното призвание от Бога в Христос Исус – да Го познаете така, както Той ви познава! Нека Божията благодат и присъствие да бъдат с вас в Христос Исус, нашия Господ.

А на Онзи, Който може да ви пази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава, на единствения Бог наш Спасител, чрез Исуса Христа нашия Господ, да бъде слава и величие, и преди всичките векове, и сега, и до всичките векове. Амин.

Юда 24-25

* * *

Джон Бивиър е автор на няколко бестселъра, измежду които „Вратата на дявола”, „Пламнало сърце”, „Примамката на сатана” и „Страхът от Господа”. Джон и неговата съпруга Лиза, също автор на бестселъри, основават служението „Джон Бивиър” през 1990 г. От тогава насам то е „Глас на един, който вика”, Джон Бивиър

Това копие е безплатно. 43

развило разностранна интернационална дейност, включваща и седмично европейско телевизионно предаване „Вестител“.

Джон служи по конференции и църкви в САЩ и други страни. Заедно с Лиза и четиримата им сина живеят в Колорадо.